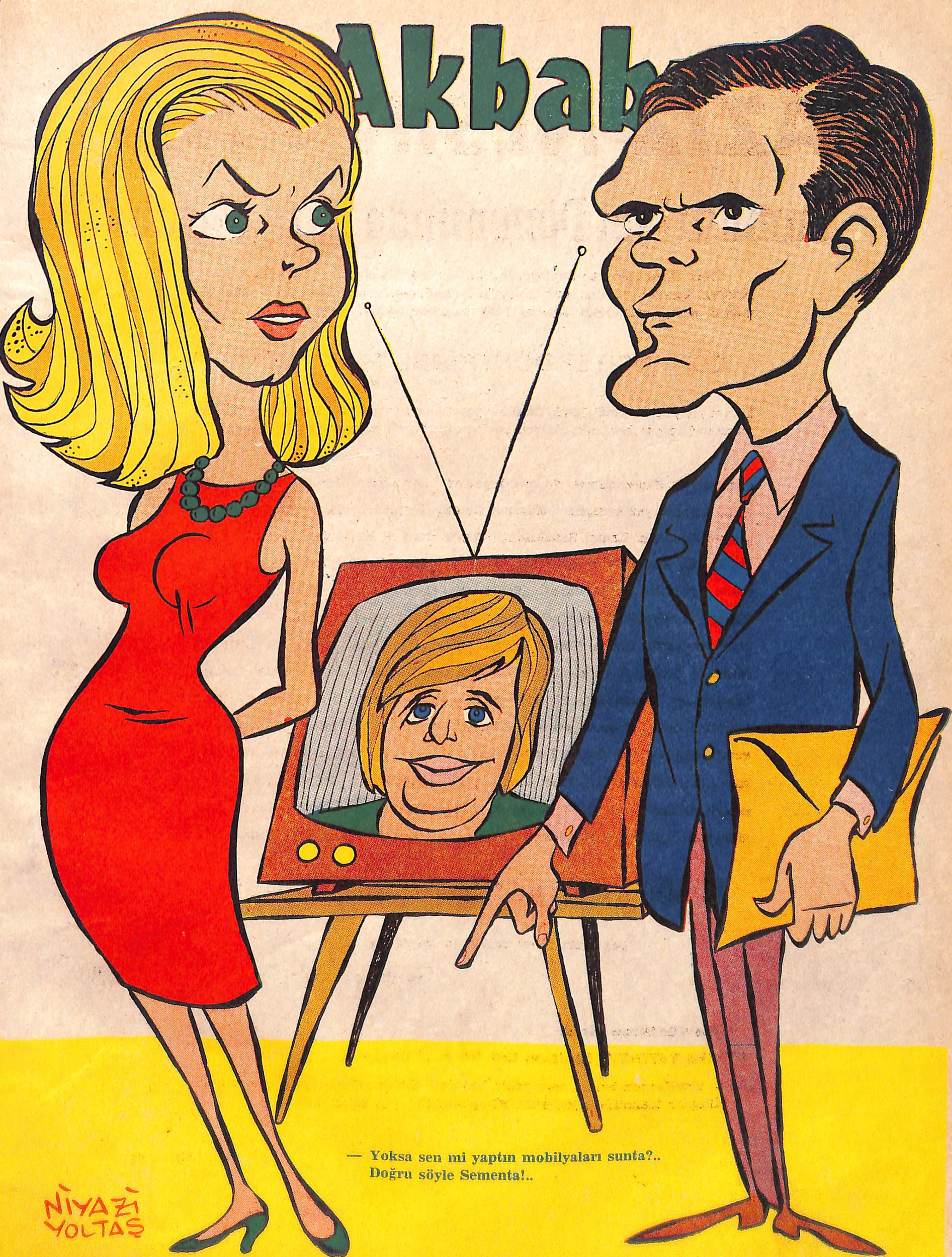

— Yoksa sen mi yaptın mobilyaları sunta?..
Doğru söyle Sementa!..

AZİZ NESİN' *in hazırladığı*

Cumhuriyet Döneminde Türk Mizahı

Türk Mizahı üzerine bu değerde ciddî bir eser ilk olarak yayınlanmaktadır. Kitabın başında yeralan Aziz Nesin'in bu konudaki araştırması, hem mizah sanatına, hem Cumhuriyet dönemi Türk mizahına ışık tutacak niteliktedir.

CUMHURİYET DÖNEMİNDE TÜRK MİZAHI

Yarım yüzyılın büyüklüğünü, Cumhuriyet dönemi mizahını içine alan ve aradan yıllar dahi geçse herkesin okuyup saklamak zorunluğunu duyacağı bir eserdir.

Cumhuriyet döneminin şu 56 mizah yazarı, hayatları, eserlerinden örneklerle bu kitapta yer almıştır: Hüseyin Rahmi Gürpınar, Ahmet Rasim, Hüseyin Suat Yalçın, Cenap Şahabettin, Ahmet Hikmet Müftüoğlu, Mehmet Rauf, İbnürrefik Ahmet Nuri Sekizinci, Memduh Şevket Esendal, Fazıl Ahmet Aykaç, Ömer Seyfettin, Ahmet Haşim, Aka Gündüz, Sermet Muhtar Alus, Refik Halid Karay, Ercüment Ekrem Talû, İbrahim Alâettin Gövsa, Burhan Felek, Reşat Nuri Güntekin, Osman Cemal Kaygılı, Refi Cevad Ulunay, Orhan Seyfi Orhon, Mahmut Yesari, F. Celâlettin, Yusuf Ziya Ortaç, Hakkı Süha Gezgin, Selâmi İzzet Sedes, Peyami Safa, Nurettin Artam, Vâlâ Nurettin, Sabahattin Ali, Naci Sadullah Danış, Rakım Çalapala, Hikmet Feridun Es, Rıfat Ilgaz, Zahir Güvemli, Doğan Nadi, Orhan Kemal, Aziz Nesin, Haldun Taner, Adnan Veli, Burhan Esen, Bülent Oran, İlhan Engin, Çetin Altan, Suavi Süalp, Hüseyin Korkmazgil, Orhan Duru, Refik Erduran, Yalçın Kaya, Vedat Saygel, Şemsi Belli, Muzaffer İzgü, Kenan Akıncı, Nurettin Türker, Sulhi Dölek, Erhan Tığlı.

CUMHURİYET DÖNEMİNDE TÜRK MİZAHI

Beş renkli ofset kapak, 480 sayfa, fiatı 30 lira

Genel dağıtım: **BATEŞ**

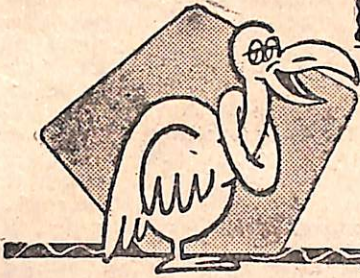
Posta ile isteme adresi:

AKBABA YAYINEVİ, Klodfarer Cad. No. 8 - 10 Divanyolu — İSTANBUL.

Kitap ücretlerinin banka veya posta havalesi olarak gönderilmesi rica olunur. Kitaplar taahhütlü gönderilir. Kitap karşılığı pul kabul edilmez.

(Ak. — 25)

Yıl: 54 Cilt: 30 Sayı: 14 • Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ • 31 Mart 1976 • Fiyatı 250 Krş.

Akbaba

Sudan bir iş değil pek

GEÇTİĞİMİZ haftalarda bir Deniz Hukuku Konferansı daha başladı. Bu kez New York'ta. Biz genellikle böyle şeyleri pek umursamayız ama, olanlar bizi yakından ilgilendirdiğinden, bu sefer Sağır Sultan bile duydu. Gazetelerde her gün konuya ilişkin haberler çıkıyor.

Konferans üç yaşında bu yıl. Amaçlarının arasında, deniz sınırlarını açıklığa kavuşturmaktan başka; nesli tükenmek üzere olan deniz canlılarını kurtarmak ve hepsinden önemlisi üç trilyon dolar değer biçilen deniz altı minerallerinin paylaşılması var.

İlk konferans 1974 yazında Karakas'ta yapılmıştı. Karasularının 12 mile çıkarılması konusu o zaman da konuşuldu. Kıbrıs falan derken bir sonuca bağlanamadı.

Geçen yıl yine Mart ayında, Cenevre'de başladı Deniz Hukuku Konferansı. On hafta sürdü. Yalnız karasularının genişliği değil, hiçbir konuda hiçbir karar alamadan dağıldı. Delegeler on hafta boyunca konuşmaktan çok kokteyl salonlarında, ski yamaçlarında vakit geçirdiler. Casusluk suçlamaları, küçüklü büyüklü skandallar alıp yürüdü. Toz-duman dağıldığında bir arpa boyu yol alınmıştı.

Esas çekişme, küçük ülkelerle A.B.D. arasında geçiyor. Küçük ülkeler; özellikle fazla, yada hiç kıyısı bulunmayanlar, Amerika'nın deniz dibinde bulduğu madenleri kendi başına işleyip geliri cebine indirmesine karşılar. Hakları da yok değil. Amerika okyanusun dibinden batık bir Rus denizaltısını çıkartabilecek kadar ilerlemiş bu teknikte. Dipte yatan bakır, nikel, manganez ve kobalt parçalarını çamurun içinden armut gibi toplayabilir. Böyle olunca da, şimdi teknikte ileri olan, yıllar sonra da zenginliğini, ileriliğini sürdürecek demektir. Geridekilerin yetişme şansları gitgide azalmış olmuyor mu böylece? Üstelik ileride beslenme yönünden de büyük önem kazanacak denizlerin dibi. Dünyanın beslenme sorunu üstüne yapılan iç kartartıcı tahminleri biliyorsunuz.

Okyanuslar herkesin olduğuna göre, paylaşmak istemeyen, okyanus dibinde maden araması. Üçüncü Dünya ülkelerinin okyanus dibinde kontrol sahibi olma isteklerinin haklı olduğu görüşündeyiz.

Şimdi gelelim Türkiye'ye. Her şeyden önce biz Üçüncü Dünya ülkesi miyiz? Başımızdakiler kaçıncı dünya ülkesi olduğumuza bir türlü karar veremiyorlar. Onlar bilemeyince, biz yönetilenler hiç akıl erdiremiyoruz. Kararsız politikamız yüzünden ne Batı Blokuna, ne Sosyalist Bloka, ne de Üçüncü Dünya ülkelerine yaklaşabiliyoruz. Kafası çalışır bütün yazarlarımızın görüş birliği ettiği gibi, ne papaza yaranabiliyoruz, ne de imama. Bir amcamız var bel bağladığımız, onun da peyl pazarı belli olmuyor.

Her şeyden önce bizim gözümüz yukarılarda değil. Okyanus mokyanus bizi fazla «ırgalamıyor». Biz burnumuzun dibindeki denizleri, kendi karasularımızı korumaya çalışıyoruz Uluslararası Deniz Hukuku Konferansında.

Karasularının 12 mile çıkarılması eğilimi eskiden beri var. Ege'deki Yunan adalarının özel konumu, böyle bir şey gerçekleşirse gerçekten zor durumda bırakacak bizi, bildiğiniz gibi.

Yüzü aşkın ülke 12 millik karasuyu kavramını benimsiyor. Biz «Olmaz öyle şey!» diyoruz.

Alışkınız biz yalnız kalmaya.

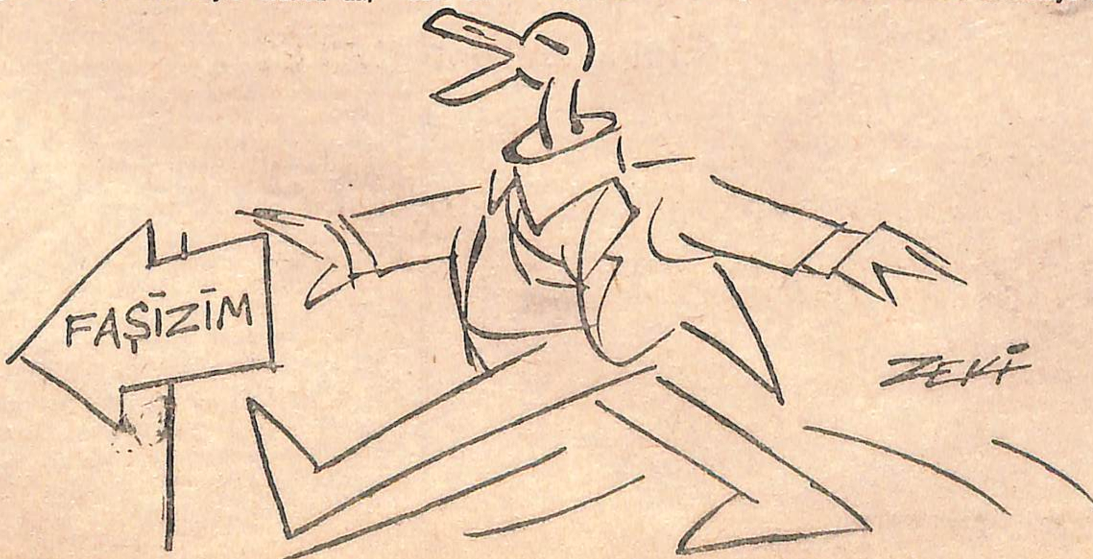
«Bizi boğmak mı istiyorsunuz?» diyoruz.

Söylediklerimizde haklıyız elbet. Ama en haklı savlarımızda bile bizi destekleyen çıkmıyor. Renksiz politikamız yüzünden. Anadolu yarımadasının uzantısı, küçücük adaların özel durumları, Yunan hükûmetinin çevirdiği kurnazca dolaplar, falan... Haklıyız ama, bizden başka söyleyen var mı haklı olduğumuzu?

12 mil kavramı kabul edilse bile, bunun Ege'de edimsel olarak yürürlüğe girmesi olanaksız. Bunu biliyoruz. Tasamız bu yönden değil.

Tasamızın nedeni şu ki, kamuoyumuzda ne Çağlayangil'in, ne de Cephe Hükûmetinin bu sorunun üstesinden gelemiyeceği inancı var. Açıkçası, bu sayın bayların kendilerini göstermek, bir şeyleri kanıtlamak amacıyla aşırı heyecanlı bir yaklaşım uygulayarak ülkeyi içinden çıkılması güç serüvenlere sürüklemelerinden korkuyoruz.

Böyle bir davranışa yol açabilecek başka iç nedenler de var işin kötüsü.

Kaz adımı!

Ereğli'den mektup var!

MUZAFFER İZGÜ

KARDEŞİM Abbas,

Anan seni kadir gecesi doğurmuş, derdin de inanmazdım ulan... Heye vallaha, anam beni kadir gecesi doğurmuş. Ha o şeyden değil ha, hani karakolda komiser seni dövmüştü de bana gelince yorulmuştu, hani senin eline takılan kelepçe kan oturtmuştu da, benimki bol bolamaydı, bunlardan değil... Dur hele dur, sıkı dur da dinle... Yoo ilkin zarfın üzerine bak, mektup nereden geliyor?... Haaa baktın mı, tamam duyar gibiyim şimdi söylediklerini inek, yine dört ayak üstüne düştü bizim Avanta Kâmil, diyorsun... Ne yapiyim âbicim, yâni ben mi dedim, tutun beni deliğe tıkın diye... Hı, ben mi dedim, Allahını seversen söyle? Sonra ben mi dedim, tutun beni Karadeniz Ereğlisinde hapse koyun diye? Sonra yine ben mi dedim, ikimizin hapis zamanını aynı zamana denk düşürün diye? Ulan, ikimizin birden dediysem, üstüne alma ha inek, seninle aynı hapishaneye düşmektense kenefe düşeyim daha iyi... Çünkü sen Avanta Abbas, ben Avanta Kâmil... İki canbaz bir ipte oynamaz âbicim... Ben, bugüne bugün, çok büyük bir şahsiyetle birlikte aynı çatı altında bulunmaktayım. Kim, biliyor musun? Biliyorsun biliyorsun, Yahya Demirel beyefendi hazretleriyle aynı koğuşta... Hani bilirsin âbicim, bir udçu Hikmet vardı, övündüğü inek mapusta, ben Hamiyet Yüceses'e ud çalmışım diyerekten, bir Nedim vardı hani ben Özcan Tekgül'ün kaç yıl pardeciliğini yaptım diyerekten övünürdü keçi, gelsin de şimdi beni görsünler... Abicim biliyor musun, bundan sonra benim hayatta tek övünç kaynağım bu olacak, anam valdem olsun, biri ıgır cıgır etti mi, «Höt ulan, biz bugüne bugün Yahya Demirel'le aynı koğuşta yatmış adamız» diyeceğim. Ulan Avanta Abbas be, desem namussuzum inanmazsın, suçumuz da aynı bee... O da kaçakçılıktan, ben de kaçakçılıktan, şimdi diyeceksin, haydi ulan inek, onun kaçakçılığıyla senin kaçakçılığın bir mi diye, bir değil amma âbicim aynı... Ben biliyorsun oyun kâğıdı yakalattım, üçbin liralık, yedibuçuk yıl tıktılar içeri, o da mobilya yerine sunta sallamış, bilmem ki ne kadar alır? Neyse âbicim, demem o değil de, Yahya Demirel gelmezden önce görecektin sen bizim mapusaneyi... Önce zar attık, ha bugün gelir, ha yarın yakalanır diye, ama ne diyeyim erkek çocukmuş şu Yahya, tuttu gezdi dolaştı, baktı ki kanunun elinden kaçılmıyor, teslim oldu. Yalnız aklımın almadığı, tam çapraz âbicim, avukatlar Urfa Barosundan, dâva Karadeniz Ereğlisi... Dediklerine göre bu avukatlar, kaçakçılık işinde çok uzman avukatlarmış, orada yâni Urfa'da kaçak malların bir çoğunu hokus pokusnan âbicim diyeyim, yerli malı yaparlarmış, ister misin şimdi de burada suntaları mobilya yapsınlar... Abicim, bu da bizi ilgilendirmez... Bizi ilgilendiren Yahya Demirel âbicim... Ulan şu Yahya Demirel ne çocuk ne çocuk be... Karşıdan gördüm, dedim ulan bu çocuğun burada ne işi var, hiç bunca parmak kadar çocuk içeri atılır mı, bunun yeri olsa olsa, ufak, bir kabahat işlemiştir, çocuk ıslah evidir. Değil mi âbicim, bir çocukluk yapmış işte, bana mahsusen anlattı âbicim, şimdi sokakta oynuyormuş birkaç arkadaşıyla, bir arkadaşı demiş ki, gel Yahya İsviçre'ye mektup yazalım demiş, tutmuş bu da çocuk değil mi işte yazıvermiş, sonra bir mektup, bir mektup daha, bir gün mektubun içinden yirmi milyon lira çıkıvermiş... Senin anlayacağın âbicim, yâni çocukcağız bu paraları sokakta oynarken bulmuş. Tutup da komiser amca tarafından, kulağı çekilip, «Bak bir daha yaparsan karışmam» demek varken, tutup da sabi çocukcağızı mapuslara atmanın ne anlamı var değil mi âbicim?.. Neyse, konumuz bu da değil, bişey desem, ulan çok hiyanetsin diyeceksin, amma ne dersen de, diyeceğim... Yahu Avanta Abbas kardeşim, burası Yahya geliyor diye çiçek oldu çiçek be... Üç gün üç gece yıkadık mapusu... Bir de yatak serdik köşeye ki, ne senin baban yatmıştır o yatakta, ne de benim babam. Nah yatak şöyle, güvey yatağı gibi... Hamam da yandı âbicim elinin artığı, Yahya geliyor diye, bir yunduk bir yıkandık ki, ayıp olmasın... Bir paket de uçlu cara aldırdık, biliyorsun âbicim, mapusluğun şanındandır, sen ilk baştan tuttun mu uçlu carayı, «Yak Yahya âbicim» diye, ondan sonra her gün artık sen ondan içersin... Helâyı da ben temizledim... Yahya âbim rahat rahat şeyini etsin diye... Üfff be Avanta Abbascığım, hani öyle karşılanır, dizildik iki yana, kapıdan girdi Yahya, biz olduk mahya... Hoş geldiniz Yahya âbimiz, hoş geldiniz... Erkek çocuk, yaşı küçük ama cara içiyormuş, çıkardı dört paket gâvur carası fırlattı ki ortaya, ulan ciğerlerimiz bayram etti bee... Öğleleyin de gelir mi mapusa dört kızarmış tavuk... Ohooo, Yahya'ya gam, bize bayram âbicim... Vah masum çocuk, vah kâküllü çocuk, o anlatıyor âbicim, biz yiyoruz, şimdi diyeceksin tavuk kemiği somurulur mu? Ulan somurulmaz da ne yapılır be, şurada iki yıldır yatıyoruz çeşitli yerlerde, et geçti mi kursağından desene, geçmedi anam valdem olsun... Allah, ardından hoşaflar ki, ne hoşaflar, üzüm hoşafı, kaysı hoşafı... Pilâva yumul âbicim pilâva yumul... Yahu bu Yahya âbimin burada tanıdığı çokmuş be, öğlen koca üç tepsi, akşam koca üç tepsi... Biz garibanlar, bayram yapıyoruz âbicim bayram... Hele dün akşam, şimdi biliyorum ağlayacaksın, ama ne yapıyım yazmadan da edemem ki, döküldü, evet kuru fasulyayı döktük... Mahkûmlar hem ağladık, hem de döktük... Ulan şu insanoğlu, daha bir hafta önce hepimizin açlıktan karnı birbirine yapışıyordu dedik, şimdi de caanım kuru fasulyayı döküyoruz, dedik... Ulan ne nankör oluyor şu insanoğlu be... Amma ne yapacaksın ki Abbas'cığım, yemekler öyle çeşitli, tatlılar öyle bol ki, kim bakar kuru fasulyanın suratına?... Ulan sakın ağlama, başka mapus arkadaşlara da anlatma, gün olur bir yerde birlikte yatar matarız, sonra beni marizlerler, bugün öğleden sonra da baklava döktük... Allah Allah, baklavayı dökerken sen birdeki feryadı figanı görecektin, baklava dilimlerini avuçluyor, baklava baklava, kusura bakma baklava, çok geldin ne yapalım, diyerekten kanlı gözyaşlarıyla mapusun avlusuna fırlatıyorduk... Ve ben kardeşin Avanta Kâmil, artık su içmiyor Avanta Abbas... Ya ne içiyor diyeceksin, haydi diyeyim de iyice kız bana, portakal suyu... Evet portakal suyu içiyorum. Yahya âbicim sağolsun, yirmi milyon yemeknen tükenir mi? Haa bir şey daha diyeyim de yargının orta yerinden cart diye yarıl inek... Bana geçende mektup yazmıştın, Donsuz Kâmil diyerekten. Şimdi sen gel de aganın ardındaki donu gör, halis Avrupa malı olup emsallerinden üstündür... Yalnız ara sıra ardımın arasına sıkışıyor, amma alıştım sayılır. Sağolsun, bu donu da Yahya âbim verdi. Ayrıca bir de yedek donum var, o da butik malıymış, burda bir Kız Kenan var o söyledi... Benden başka bu donlardan sekiz arkadaşta daha var.

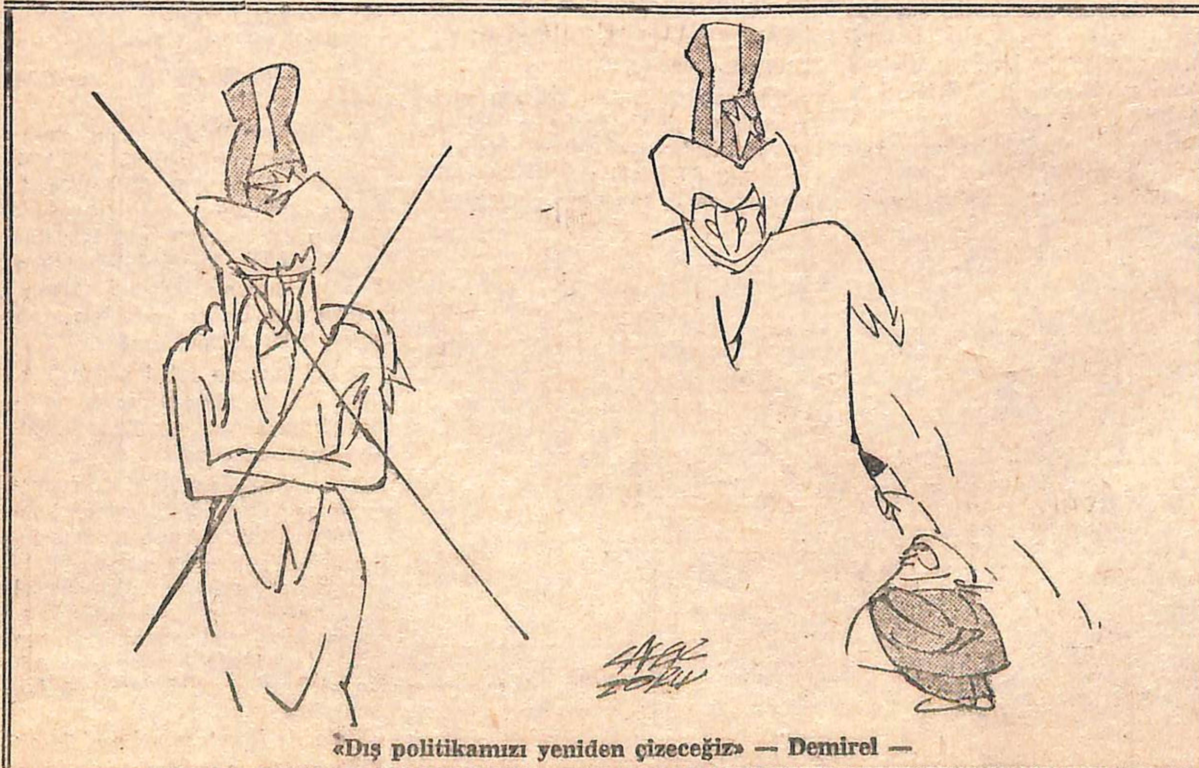
Senin anlayacağın âbicim, bizim Ereğli hapisanesinde işimiz iş... Sağolsun, Yahya âbim bana bir de kart yazdı şimdiden, çıkınca istediğin yönetim kurulunda üyelik, dedi... Bu yönetim kurulu üyeliği çok andelüp bir işmiş, bir ay gezer tozarmışsın, ay başında gider onbinini, yirmibinini alır geçermişsin...

Bakalım artık, çıkınca ya yönetim kurulu üyeliği yaparım, yada Yahya âbimin yaptığı işi bıraktığı yerden devam ettiririm... Çünkü Avanta Abbas kardeşime diyeyim, Yahya âbim anlata anlata, mobilyacılık işinin püf noktalarını iyice çaktım...

Haydi bakalım, butik donlu kardaşın Avanta Kâmil'den, donsuz Avanta Abbas kardeşine bol bol selâmlar. Gözlerinden pus ederim... Lan inek, burada olacaktın, baklava yiyecektin... Anan seni kadir gecesi doğurmamış ki oğlum.

Avanta Kâmil

Muzaffer İZGÜ

«Dış politikamızı yeniden çizeceğiz» — Demirel —

MİLYONLAR, EYVALLAH DİYENLERİNDİR, AYVALAR, AYVAYI YİYENLERİNDİR.

ayva

ÇOK CİDDİ BİR MİZAH GAZETESİ

YIL: 1
CİLT: 1
SAYI: 1

HAZIRLAYAN: NİYAZİ YOLTAŞ

BİR C.İ.A. GÖREVLİSİ YAKALANDI

ÖZEL MUHABİRİMİZİN BİLDİRDİĞİNE GÖRE, C.İ.A. (CİNSEL İLİŞKİLERİ ARAŞTIRMA) GÖREVLİSİ BİR GENÇ KADIN, TANINMIŞ İŞ ADAMIMIZ İ.K.NIN YATAK ODASINDA YAKALANMIŞTIR. İLK SORGUSUNDA "BENİM İŞİM BU CANİKOM..." DİYE İFADE VEREN C.İ.A. GÖREVLİSİ SÖZLERİNE ŞÖYLE DEVAM ETMİŞTİR "BENİ YATAK ODASINDAN BAŞKA NEREDE YAKALIYACAKTINIZ ACABA?.."

BAŞYAZI

BATILI OLMAK

DÜNKÜ GAZETELERDE GÖZÜMÜZE BİR HAVADİS İLİŞTİ. FERASETTİN BEY, GECELERİ YATARKEN PİJAMA YERİNE ENTARİ GİYİYORMUŞ. NE DEMEK EFENDİM? YİRMİNCİ ASRIN DÖRDÜNCÜ ÇEYREĞİNE GİRDİĞİMİZ 1976 YILINDA PİJAMAYI İNKÂR ETMEK NE DEMEKTİR? TANZİMATTAN BU YANA BATILILAŞMA ÇABALARIMIZIN MUTLU ÜRÜNLERİNDEN BİRİ OLAN YATAKTA ENTARİ YERİNE PİJAMA GİYME DEVRİMİNE NE HAKLA KARŞI ÇIKILIYOR? YATAKTA KADIN

(DEVAMI 5. SAYFADA)

ABDÜSSELÂM VESSELÂM

KUYRUK SAVAŞI

YETKİLİ ÇEVRELER, ZAMAN ZAMAN ŞEHRİN ÇEŞİTLİ YERLERİNDE GÖRÜLEN TÜRLÜ ÇEŞİTLİ KUYRUKLARIN ORTADAN KALDIRILMASI İÇİN HIZLI BİR MÜCADELEYE KARAR VERMİŞLERDİR. BU CÜMLEDEN OLARAK, BUNDAN BÖYLE MÜCADELE EKİPLERİ TARAFINDAN YAKALANAN KEDİ, KÖPEK, AT, İNEK VE HÂŞÂ HUZURDAN EŞEK GİBİ HAYVANLARIN KUYRUKLARI DERHAL KESİLECEKTİR. KARAR, KUYRUKLU ÇEVRELERDE TELÂŞ YARATMIŞTIR.

AYVA'NIN BU SAYISI 20.531.215 ADET BASILMIŞTIR. İNANMAZSANIZ ARMUDA SORUN.

AYVA FIATLARINDA UCUZLUK SAĞLANDI

UCUZLUK KARARI YÜRÜRLÜĞE GİRDİ

MC, AYVA FİATLARINI İNDİRMEYE KARAR VERMİŞTİR. BU KONUDA BİR AÇIKLAMA YAPAN MC LİDERİ "VATANDAŞIN BOL BOL AYVA YEMESİ İÇİN BU KARARI ALDIK" DEMİŞTİR. İNANMAZSANIZ EN YAKIN MANAVA GİDİP BİR LİRA UZATIN VE 5 KİLO AYVA İSTEYİN. BAKIN SONRA NELER OLACAK?

NOT: DÖNÜŞ İÇİN HER SEMTE CANKURTARAN SAĞLANMIŞTIR.

YUKARDAKİ FOTOĞRAFTA OLANLARI İZLEYEBİLİRSİNİZ.

ONUÇ MİLYONU BEN ALDIM!..

EMİNÖNÜNDEKİ SEBZE HALİNDE HAMALLIK YAPAN EMRULLAH DOSDOĞRU ADLI BİR VATANDAŞ, DÜN ADLİYEYE GİDEREK LOCKHEED UÇAK ŞİRKETİNDEN 13 MİLYON LİRA RÜŞVET ALDIĞINI ÖNE SÜRMÜŞ VE YARGILANMASINI İSTEMİŞTİR.

GAZETECİLERLE DE GÖRÜŞTÜRÜLEN SANIK, ŞU AÇIKLAMAYI YAPMIŞTIR:

"LOCKHEED ŞİRKETİNİN BİRÇOK ÜLKEDE RÜŞVET DAĞITTIĞI İDDİASININ ORTAYA ATILMASINDAN BU YANA, JAPONYA, İTALYA, ZAİRE, İRAN VE AVUSTURALYA GİBİ ÇEŞİTLİ ÜLKELERDE TAHKİKAT AÇILIP, RÜŞVET ALANLARIN YAKALANMASINA RAĞMEN BİZDE BİR TEK SANIĞIN BİLE ELE GEÇİRİLMEMİŞ OLMASI BENİ SON DERECE ÜZMÜŞTÜR. BU SEBEPLE DİĞER ÜLKELERDEN GERİ KALMAMIŞ OLMAK İÇİN SANIK OLARAK ORTAYA ATILIYOR VE 13 MİLYON LİRAYI ALIP BİR GÜZEL YEDİĞİMİ İTİRAF EDİYORUM."

SANIK İLK SORGUSUNU TAKİBEN SERBEST BIRAKILMIŞTIR.

EMRULLAH DOSDOĞRU

SPOR-TOTO SONUÇLARI

MECESPOR	6 OKSPOR	1
APESPOR	DEPEGENÇLİK	1
SÜLÜSPOR	ECEVİTGENÇLİK	2
KOÇSPOR	ATSPOR	2
KOMANDOSPOR	MASUMGENÇLİK	1
DEVRİMSPOR	ANAHTARSPOR	2
BELEDİYE	ESNAFSPOR	2
ZAMSPOR	MAAŞSPOR	1
SUNTASPOR	ADALET	2
ŞABANSPOR	HALKSPOR	1
RÜŞVETSPOR	AHLÂKSPOR	1
KÜLTÜRSPOR	CEHALETSPOR	2
KIBRISSPOR	ÇAĞLAYANSPOR	0

EL'DEN DÜŞME!..

Burası Ankara

Fikret Otyam

MERHABA İSTANBUL!

YÂNİ bu yazının başlığı «Burası Ankara» diyorsa illâ Ankara'dan mı yazılması gerekir? Çok düşündüm bunu... Zira, «Burası Ankara» başlığına karşın, bu satırları İstanbul'da yazıyorum... Bunu hem Akbaba'ya, hem de okurlara açıklamak gerek, aksi halde «sahtecilik» sayılır.

Yıllık iznimin bir bölümünü, burada açacağım sergi nedeniyle alınca, Ankara gerilerde kaldı. Kent olarak demiyorum, nereye gidersek gidelim, Ankara bizim içimizdedir, kurtuluş yoktur Ankaradan... Nasıl olsun ki? Diyelim, İstanbul Türkiye'nin en büyük kenti, en büyük kenti ama nihayet bir kent. Başında vali olan, diğer kentler gibi. En büyük âmir... Ankara öyle değil öğünmek gibi olmasın, Cumhurbaşkanı orada, Başbakanı orada, en büyük Meclisleri orada, en yüce, en saygın organları orada, bakanlar, bakanlıklar hepsi hepsi orada, Ankara'da yâni... Az şey mi? Ne yapalım, Köprü de İstanbul'daysa? Eğer, Ankara'da deniz olsaydı, muhakkak bu köprü, hiç değilse bir benzeri de Ankara'da olurdu şüphesiz...

Evet, bir Ankara'lı olarak İstanbul'u azcık küçümsedikten sonra, yıllarca İstanbul'da oturmuş, buradan kız almış bir vatandaş olarak, derim ki; İstanbul'da yaşamak zor, sözü uzatmadan hepinize ulu Tanrı'dan sabır diler, küçüklerin gözlerinden büyüklerin ellerinden öperim.

1956 yılından bu yana, Başkent Ankara'ya demir atmış bir vatandaş olarak, işim düşende İstanbul'a gider gelirim, Ankara'nın büyük bir köy oluşundan mı nedir, sessizliğinden mi nedir, İstanbul, çağların bir gümbürtüsü olarak başımı döndürür her seferinde ve her seferinde ilk uçağa atladığım gibi dönerim Ankara'ya, yada ilk otobüse...

Burada sergi açmam söz konusu olunca yine de sevinmedim değil, bir hafta kalmak demek bu. Eski dostları görmek, eski günleri yaşamak —eğer yaşanabilirse— yaşamak demektir.

HALİM AĞABEY

Harem'de otobüsten inince, tablolarımı, fotoğraflarımı arabaya yüklüyorlardı ki birisi «muharrir sen misin?» dedi. Bir bekleyenim varmış ve büfedeymiş... Bir koşu gittim, evet ak saçıyla «Türkiye'nin en hızlı kitap satıcısı, gümrük memuru, en kısa ama en öz şiir yazanı, Orhan Veli'nin en yakın dostu,» daha nice nice üstünlükleri olan Halim Şefik, iki kişiyle birasının başındaydı. Bana araba gerekir diye araba tutmuş, kamyon yâni!... Şoförlerle bekleşip dururmuş, sanırım o günden bu yana Halim ağabey bin şişe bira, iki yüz şişe rakı, bir o kadar kanyak içti kıvancından. Ben mi? Şey, ayıptır söylemesi aynı süre içinde bin şişe vitamin C, kinindi, aspirindi, akla ne gelirse grip ilâcıydı, bilmem kaç paket burun mendiliydi kullandığımı anımsıyorum, fişek gibi olmam gereken İstanbul'a ateşler içinde inmiştim de... Rakı bile kâr etmedi bu gribe!... Halim ağabeyin eşi, benim Akademiden arkadaşım, o da ressam... Evlerinde ilk kez kalacağım, yirmiiki yıl sonra. Evlenirlerken tanıklarıydım da... Şimdi Halim ağabeyi ve çevresini yazmak ne bu yazıya, ne de Akbaba'nın tüm sayfalarına yeter. Kitap yazılır kitap... Ben yazamasam, inanıyorum ki Aziz Nesin bir gün yazacak bu komşusunu.

Ben yazarsam, kitabımın adı, «Şu Halim'in Ettikleri» olacaktır, bu kesin. Aziz Nesin ne ad koyar bilemem. Aziz, Irak'tan dönmüş, geldiğim gün. Ertesi günü, «Al şu ilâcı iç» dedi iki turuncu hap verdi. Onlar bile para etmedi. Aziz'di, Halim ağabeydi, karısıydı, kardeşiydi, diğer dostlardı, İrem'di, Rasin'di falan, grip edeceğini etmeden yakamı bırakmadı.

Halim ağabey, üzerimi örterken tenbihliyordu:

«Yeter artık aaa, iyi olacaksan ol, yoksa soğuk moğuk dinlememem atarım dışarı haa...»

Atar mı atar... Halim Şefik bu...

Allah kahretsin yıkan elleri... Moda... Moda'da, kuş kafesi gibi, eski ama bakımına doyumsuz dört katlı ahşap bir konak... Üst kat, çatı katı... Kıştır... Soba gürül gürül yanmada... Şu sıralar beni «dede» yapacak kızım, anasının karnında oynuyor... Halim ağabey balık almış, şarap içip balık yiyeceğiz. Karnı yüklü bizim hanım divana oturdu, ama

— Almanya'daki işçilerimiz güç durumda. —

o gün, daha borcunun tek lirası ödenmemiş koca masa yüksek gelmiş, iskemleler de... Halim ağabey, her zamanki sertliğiyle «gel» dedi. Masayı dışarı çıkarmamızla elindeki testereyi masanın ilk ayağına vurması bir oldu! Sanırım on saniye sonra masanın boyu ufalıvermişti ve altı iskemlenin!... Rahmetli anası, romatizmadan çakıldığı yatağından bas bas bağırıyordu:

«Deli soykaaa... Deli soyka, ne yapıyorsun yine?»

Halim ağabey «Sus anne» dedi, sonra bizim hanıma dönüp, «Rahat mısın anacık? Senin rahat etmen gerek, sen saygı değer bir insansın çocuk doğuracaksın» dedi, annesinin bağırmalarına da dayanamayıp seslendi: «Anne... Anneee. Sus diyorum, sus, yoksa atarım aşağı haaa!» Sonra bastı kahkahayı... Halim ağabeyin, eşiyle, yolda buldukları ve iyi bakımdan giderek bir kaplanı andıran Antonson namlı kedi, ön ayağı sarılı yatıyordu sobanın yanında. Beride ipli bir makara, oyun için... Evet, sonradan öğrendim, kedinin ön ayağının başına gelenleri.

Faredir rezil bir hayvan! Mutfaktadır, Halim ağabey görür fareyi. Antonson'u kucaklar. «Gel bakalım benim yiğit kedim Antonson, gün bu gündür haydi bakalım göster kendini...» Ve o kedi azmanını salar mutfağa, çeker kapıyı, burnunu dayar cama... Antonson, o iri fareye saldırır, fare kaçar Antonson kovalar ve bir aralık fare sırtını köşeye dayar, şey, yâni bir de farece yumruk atar Antonson'a! Antonson şaşırır! Şimdi Antonson kaçmada, fare o kedi azmanını kovalamaktadır!... Nihayet Halim ağabey bakar ki, araya girmese, fare kediyi yiyecek, eline bir odun alır fareyi haklar sonra geçer Antonson'un karşısına tüm yıkıklığı ile, «Ulan pezevenk, kedi sen misin ben miyim?» Ve de tuttuğu gibi Antonson'u, açar pencereyi dördüncü kattan savurur aşağıya!... Antonson atiktir, sarmaşıktı, pencere çıkıntısıydı derken yumuşak iniş yapar, ama ayağı azcık zedeli!...

Bunu şöyle öğrendim. Halim'in anası Naciye sultan, Halim, «atarım» deyince cevaplamıştı: «Ben Antonson muyum?» Antonson'un dördüncü kattan zemine yaptığı seferi de böylelikle öğrenmiş, yıllarca gülmüştük.

Halim ağabey şimdileri 63 yaşında. Ateşli ve kâbuslu bir İstanbul uyanışında kahvemi yaptı, mutfakta oturduk, sonra «Kalk ulan» dedi, «Şey ederim açacağın sergiye, salona geç» Geçtim... Salon küçük Türk bayraklarıyla donatılmıştı. Halim ağabey ekledi:

«Bugün bayramımız bizim, hoşgelmişin evimize...»

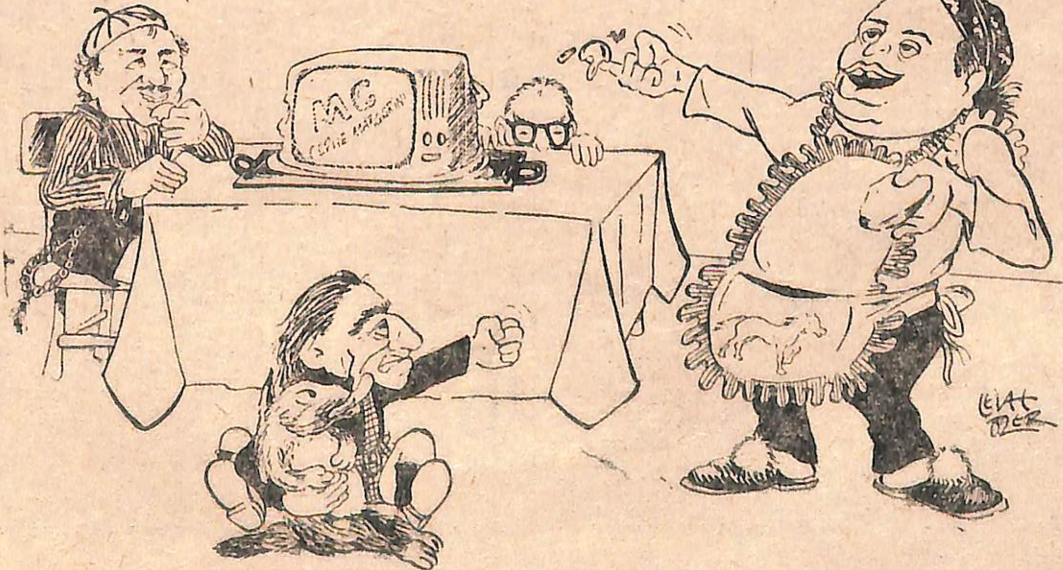
Şimdi bu satırları allı beyazlı ışıldayan bayrakların altında yazıyorum... Duvarlarda yazılar, Halim ağabey coştukça yazılan... «Gördüm cemalini eylendim kaldım / Selâmına durdum yolun üstüne / Karacaoğlan», «Aslan Ruhi Su. 12.9.73», «Uy Karadenizin gümüş telleri. Nazım Hikmet». Karşı duvarda başka yazılar. «Pencere / En iyisi pencere / Geçen kuşları görürsün / Hiç olmazsa / Dört duvar göreceğine / Orhan Veli».

İstanbul'da hava rezil. Kapalı, puslu, yaşamasız... Ateşim düşmüş neye yarar, güneş olmadıktan kelli? Fotoğraflar çekecektim, çalışan Anadolu insanlarının resimlerini, çöp toplayan, çamur karan, harç karan turfanda kabak, domates satan, tuğla taşıyan, şişe suyu çeken, kazma kürek sallayan... Yüz kiloluk yükleri sırtına vuran, yâni İstanbul dükalığına, «Taşı toprağı altındır» diye kopup gelen insanları...

İki yer bitirir hamham eder insanları. Birisi İstanbul, öbürü Çukurova...

Ama bakmayın, güneş ergeç çıkacak, puslar ergeç dağılacak. İsterse çıkmasın güneş, isterse dağılmasın sis, kuvvetli filmler ne güne duruyor? İki hafta sonra bakın bu yazıların arasına, sözüm erkek sözüdür, biraz da sizler için gelmişem İstanbul'a, tamam mı?

Fikret OTYAM

Bitmeyen reklâm!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

1975 - 1976 ARMAĞINI YARIŞMASI

Üçüncülük ödülünü kazananlar :

Kurucumuz adına düzenlediğimiz geleneksel yarışmada üçüncülük ödülünü kazanan şiirleri bu sayımızda yayımlıyoruz. AKBABA, sayın Dr. Ömer Lûtfi ŞADOĞLU ve sayın Ali Kemal GÖZÜKARA'yı candan tebrik eder, başarılar diler.

NASRETTİN HOCAM

Sofrada yerim yok, değil samur kürk
Giymedim bir yelek, Nasrettin Hocam!
Beni senden başka anlayan olmaz,
Sırtımda kepenek, Nasrettin Hocam!
Ne helva yemişim, ne de bazlama!
Açlığa alıştım, boşverdim zama!
Pek nanemollaymış, gücenme ama,
Senin ölen eşek, Nasrettin Hocam!
Kanarım deseler aç mısın, tok mu?
Hatâmın cezası bu kadar çok mu?
Oyumu çalanın hiç suçu yok mu?
Kalmışım don gömlek, Nasrettin Hocam!
Bir şaşkın evime girdi geçende,
Hırsızdan utandım doğrusu ben de!
Yorgan gitti ama sen ne dersen de,
Kavga bitmeyecek, Nasrettin Hocam!
Cebi delik aday avcunu yalar,
Parayı verense düdüğü çalar.
Oh deyip hoşafa kepçeyle dalar
Mankafa, şiş göbek, Nasrettin Hocam!
Söz hakkı verirsen cahil şaşkına,
Kırdığı potların varmaz farkına.
Kürsüden inmek de gelmez aklına,
Hatip olur zevzek, Nasrettin Hocam!
Kır ata kim binse inmemek ister,
Düşünce, ben zaten inecektim, der.
«Acemi bir bülbül bu kadar öter»
Demesi güçmüş pek, Nasrettin Hocam!
Eloğlu varmadan çıkardık aya
Tutaydı göllere çaldığın maya!
Eşeğe ters binmiş ağam, ben yaya!
Böyle nere gidek, Nasrettin Hocam?
Nasıl yer, hiç sorma, üç okka eti,
İki okka bile gelmeyen kedi!
Devletin malını memurlar yedi
Diyormuş bir kelek, Nasrettin Hocam!
Sam Amca, yıllardır Doğu'yu tarar,
Petrol az, sonunda verdiği karar!
El bizim eşeği dağlarda arar
Şarkı söyleyerek, Nasrettin Hocam!
Kaz ummayan ele tavuk göndermez,
Kırk yıllık sirkeden bir damla vermez.
Buna beylerimin kafası ermez,
Arı mı büvelek, Nasrettin Hocam?
Ne çok hoş sesin var kubbede kalan!
Verdiğin derslerden yok ibret alan!
Bir fıkra anlatsam şapşal kodaman
Güler gevrek gevrek, Nasrettin Hocam!

Dr. Ömer Lûtfi ŞADOĞLU
Atatürk Bulvarı, Zerrin Ap. 164/3
Aksaray/İSTANBUL

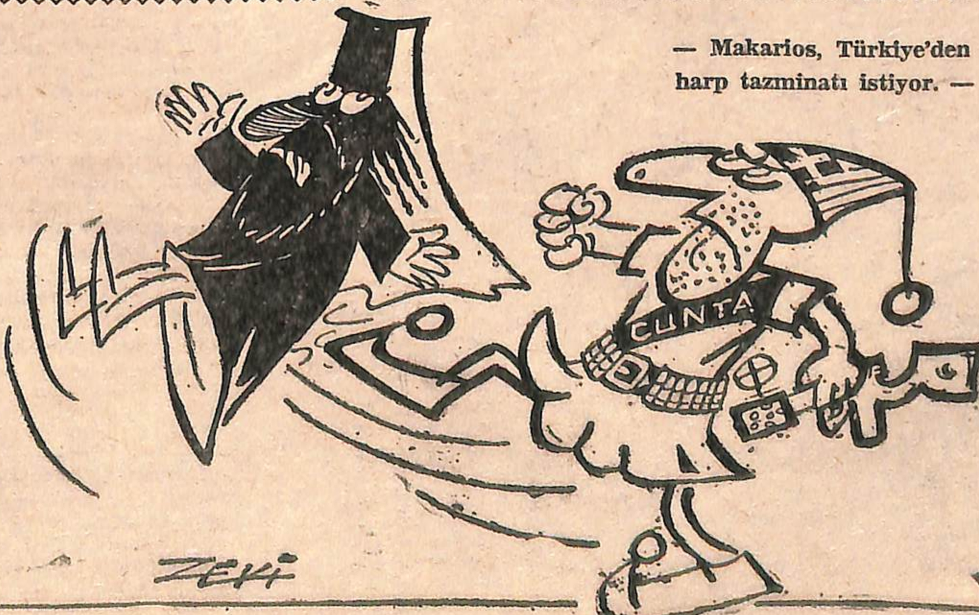
MEMMEDİM

Memmedim sıladan haber soruyor
Dinle sana anlatayım Memmedim
Tezekler biteli epey oluyor
Köyümüzde neler oldu Memmedim.
Hanoların Hanın ocağı battı
Kelkız'ın anası içine attı
Kuru Meysemiz de murada yetti
Otlarımız biter oldu Memmedim.
Döl Ali'nin Haçça yatalak oldu
Hıralinin Fatik kanserden öldü
Bütün köyümüze kızamık geldi
Hep doğanlar mezar oldu Memmedim.
Mıstık Hanyeri'ni kumarda sattı
Bir kalbur kılbaşı açlığa itti
Muradın Kamburu evi terk etti
Akıllılar azar oldu Memmedim.
İsaların Murtazası bunadı
Sandığında altın akçe komadı
Kara Mevlit yıllar geçti gelmedi
Bütün bir el viran oldu Memmedim.
Laklak bilinmedik ellere gitti
Derviş Baba'nın da eceli yetti
Kıralların Ölü köyü terketti
Tüm ahali göçer oldu Memmedim.
Memiklerin Hasan kaçağa gitti
Mızmızın Velisi bu sene öttü
Kel Abuzar Bön Abbas'ı gebertti
Sarı Senem kızar oldu Memmedim.
Köleliye ortak oldu Yel Duran
Keloğlan'mış Fışfırığı öldüren
Kır Bekir Hüsneyi dağa kaldıran
Vızvız Ömer güler oldu Memmedim.
Çöl Ali'nin gözlerine boz attı
Turap Veli Pur Döne'yi aldattı
Kötü Yunus Güssü ile halt etti
Koçlarımız azar oldu Memmedim.
Bir kısım halkımız çaycılık etti
Saidi Kürdi'nin yolundan gitti
Öğretmenimiz de köyü terketti
Hallerimiz duman oldu Memmedim.
Lop Halim faize faiz bindirdi
Hatem Ağa götürgeyi indirdi
Köroğlan Fışfış'ın evine girdi
Peygamberler azar oldu Memmedim.
Köye kâye oldu Zoronun Ehmet
Bu bahar nahırcı liklikin Ümmet
Akıldanemizdir Soysuzun Cemet
Koca köye nazar oldu Memmedim.
Mektubum burada oluyor tamam
Adsız'dan zatına dopdolu selâm
Tefeci Tahir'dir bu sene imam
Dinimize bir hal oldu Memmedim.

Ali Kemal GÖZÜKARA
3. Cad. 8. Sok. 30/3 — Karşıyaka/ANKARA

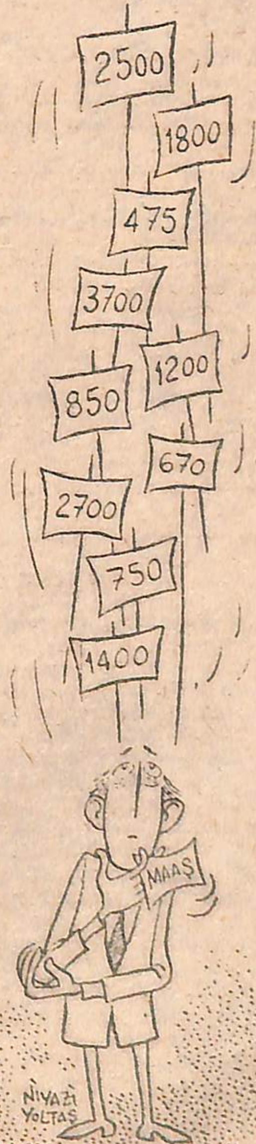

— Askımı aldı, bu kızın evlenmesi de askıda kaldı!

— Makarios, Türkiye'den harp tazminatı istiyor. —

Papazın şaşkınlığı devam ediyor!

«Güliver devler ülkesinde»!

Canın benim ELİMDE

VEDAT SAYGEL

KAPALI kapının ardında yarım saattir nasıl karşılanacağını gözünde canlandırdıkça iliklerine kadar titreyen gurbetçi, birinci müdürün güler yüzünü, insanı kırmaktan korkan sesini görünce bir seviniş sevindi, bir rahatlayış rahatladı... Elindeki kâğıtları alıp, deri kaplı konuk koltuğunu göstererek, «Otur evlâdım» diyen birinci müdür, bir makamın en sorumlu kişisi değildi de, köyün ihtiyar heyeti üyelerinden biriydi sanki! Oysa bu kapının eşiğine gelene dek neler çekmişti kendi sınıfının insanlarından! Arka olması gerekenler, kale duvarı kesilmişlerdi karşısında. Yıldırmışlardı. Kendine olan güvenini yitirmişlerdi. Sürdürdüğü çabanın sonunda kazancı ne olacaktı sanki? Milyonlara mı konacaktı? Tarla, davar sahibi mi olacaktı? Yooo, çok çok da kendine odacılık gibi bir iş bulacaktı!

Kalemi eline alan güler yüzlü müdürün bakışları, tam imzayı basacağı sırada bir şeyler keşfetti. Önündeki evrakı tek tek inceledi. Evet, bir imza atlaması olmuştu. Örneğin sınav kurulu başkanının imzası yoktu. Öfkesini karşısındakine belli etmemeye çalışarak, aynı yumuşak sesle sordu:

— Kim gönderdi sizi buraya?

Gönderenin adını da, işini de bilmiyordu gurbetçi. Elindeki kasketi kıvırıp bükerek ayağa kalkıp esas duruşa geçti:

— Aşağıda, çay ocağının yanındaki odada şişman yanık yüzlü bi bey va ya?...

— Tamam evlâdım, dedi güler yüzlü müdür. Şimdi sen bu kâğıtları al, yeniden aşağı götür. Eksiğini tamamlasınlar, sonra al bana getir olur mu?

Yerinden kalkıp, omuzunu okşayarak kapıya kadar da geçirdi:

— Saat kaç olursa olsun çekinme bana getir, imzayı atayım işine hemen başla.

Öpmek için ellerine sarılmak istedi, vermedi.

— Hadi bakayım yavrum, dedi. Bir an önce bitir ki, işine başlayasın!

Sevinçten uçarcasına alt kata indi. Tüm eksiklik bir imzadan ibaretse, bu iş oldu demekti. Bir daha devlet dairesinde evrak koşturmak ha? Tövbe, Tanrı yazdıysa bozsun!

Şişman, yanık yüzlü adamı göremedi ama dairenin odacısı kapıda biriyle konuşuyordu. Selâm verdi, ya görmedi, ya görmezlikten geldi. Sırtını döndü iş arayan gurbetçiye, karşısındakiyle sohbeti iyice koyulaştırdı. Müdürü kaçıracağından korkan adam, uzattı kâğıt tomarını. Beriki, arkadaşıyla yaptığı konuşmayı kesmeden aldı uzatılan kâğıtları.

— Tamam mı?...

Kendine sorulduğunu sanan gurbetçi:

— Yok, dedi. Bi şeyi eksikmiş emme...

— Sıranı bekle lan! diye homurdanan odacı öyle bir bakış baktı, iliklerine dek titredi gurbetçi! «Canının benim elimde olduğunu unutma!» der gibiydi. «Kafamı kızdırırsan, ömrü billâh işsiz kalırsın!» der gibiydi. Nedeen sonra arkadaşını uğurladı da, sıra diğerine gelebildi:

— Ne diyon, şinci anlat bakalım!

Gurbetçi anlattı, odacı anlarmış gibi dinledi. Sonra kâğıtları inceledi, kafasını kaşıdı, aksırdı, tıksırdı, sahibinin eline tutuşturuverdi evrakı:

— Sen şinci İhsan beyi mi arıyon?

İhsan beyin kim olduğunu, ne iş yaptığını bildiği yoktu ya, daha sağlıklı bir akıl alabilirim umuduyla:

— He, dedi. Nereye gitti ki?

Bir devlet memurunun herkesle içli dışlı olmaması gerektiğine inanan odacı, mevkiinin verdiği ağırlıkla burnuyla bir yerleri gösterip sigara tabakasına davrandı. Diğeri seğirtti gösterilen yere doğru. Orada bir çay ocağı ile kapılarında «WC» yazan odalar vardı. Çay taşıyıcısına uzattı kâğıtları. Ustasına daire içindeki dedikoduları nakleden çay taşıyıcısı eline tutuşturulanlara baktı baktı, bir şey söylemeden fincanları, bardakları askıya doldurduğu gibi çıktı, gitti. Onbeş dakika sonra döndüğünde sordu:

— Kime verilecekti bunlar?

— Ben de onu soracaktım, diye mırıldandı gurbetçi.

Çaycı kötü bozulmuştu:

— İşiniz gücünüz yok mu sizin birader? diye bağırdı. Şu canına yandığımın yerinde kim odacıdır, kim çaycıdır belli değil! Bana ne senin havale edilecek evrakından! Hem nereye başvuracağınızı bilmezsiniz, hem vatandaşın işine bakılmıyor diye şikâyet edersiniz. Madem eksiği var, git Hasan beye, git Muhsin beye!...

Öyle ya canım, bağıracak ne vardı sanki? Madem sen bakmıyorsun, Hasan beye giderdi, Muhsin beye giderdi...

Ele geçirdiği ipucunun verdiği coşkuyla yüklendi kapılardan birine, masaların ardından uzanan bir el, kimi aradığını, ne istediğini sormadan uzandı elindeki kâğıtlara. Sonra arka masadaki arkadaşıyla gece televizyonda seyrettikleri filmin tartışmasını yaparak, önündeki kâğıtlara bakmadan bir bir imzalayıp mühürledi:

— Tahakkuk kalemine...

Tahakkuk kalemine varabilmek için iki hademe kadınla iki odacıya hangi yılda nerde doğduğunu, ne yüzden gurbete çıktığını, köyde kimlerinin kaldığını uzun uzun anlatmak zorunda kaldı. Sonra da gönülleri olup:

— Aha aradığın yer, dediler ifadesini alanlar.

Oysa ifade verdiği yerin hemen yanıbaşındaymış tahakkuk kalemi. İçinden, müdür gitmeden işlemin bitmesi için dualar ederek, dış görünüşü kendinden pek farklı olmayan memurlardan birine sokuldu. Uzattı kâğıtları. Beriki hiç oralı olmadı. Sırtını duvara vermiş, parmaklarının arasına kalemi almış, bakışlarını boşluğa dikmiş, borçlarının hesabını mı yapıyordu, yaklaşan maaştan birkaç lira artırmaya mı bakıyordu, dalmış gitmişti! Bir ara:

— Bey, diye mırıldandı da kendine gelebildi adam.

Büyük bir can sıkıntısıyla uzandı kâğıtlara. Uzandı ama, hiç de göz gezdirmek niyetinde değildi. Belli ki, kafasını kurcalayan bir şeyler vardı. Daha birinci kâğıda eğilirken, derdine çare bulan insanların sevinciyle yapıştı telefona. Bir numaralar çevirdi, karşısına çıkandan birilerini istedi, başladı beklemeye.

— Bey, diye mırıldandı gurbetçi. Müdür bey gitmeden şu benim işe sevabına bi...

«Bakıversen» diyecekti, dedirtmedi diğeri:

— Yeter be adam! diye tersledi. Buraya kim gönderdi bunu?

Öyle bir soruşu vardı ki, garanti ağırcezalıktı gönderen! Hemen oracıkta tutacak, yargılayacak, ipe yollayıverecekti!

— Devlete mal mı satıyorsun?

— Yok bey, ne malı, ne satması?...

— İhaleye mi giriyorsun?

— Tövbe aklımdan bile geçirmedim.

— Peki, tahakkukla senin ne işin var be adam? Şimdi istesem, sahtecilikten polise verebilirim seni!

Karşısındakinin gönlünü alıp, kâğıtlarını kurtarmaya baktı ama vermedi diğeri. Telefonun karşı ucundaki birisiyle bir taksit konusunu görüşmeye başladı.

— Yanlış geldimse, gideceğim yerin doğrusunu bulam bey, diye yeniden kâğıtlara uzandı gurbetçi.

Kâğıtlarda sahtecilik bulan açıkgöz memur öyle bir bakış baktı, «Tamam» dedi gurbetçi içinden. «Gene doğru yoldayız».

O bakışın, sıradan insanlara has bir bakış olduğunu ezberlemişti artık. Sosyal durumları birbirinden farksız insanların, birbirlerine güçlük çıkartmak için kullandıkları bakıştı bu. «Kafamı kızdırma, canın benim ellerimde» diyordu sanki. Telefon konuşması bitti, kâğıtları önüne yaydı, başladı derinden derine incelemeye. Ne olurdu insanlar birbirlerine karşı daha içten davranabilselerdi. Konuşmaktan korkmasalar, hele hele güçlük çıkarmaya kalkmasalar ne olurdu sanki?

Son imzayı çakacak olan birinci müdürün güler yüzüyle, kendi sınıfından olan karşısındaki memurun asık suratını karşılaştıra karşılaştıra çok şeyler geçirdi aklından gurbetçi. Oysa gerçek yakınlığı kendi insanlarından görmesi gerekirdi. İşini onlar kolaylaştırmalıydı, yolun en kısasını onlar göstermeliydi, kendilerinden birinin daha işsizlikten kurtulacağına en çok onlar sevinmeliydi. Gel gör ki, birinci müdürle kendisi arasındaki uzun yola kendinden olan birçok insanı dizmişler, «Şu gördüğünüz kişiyi engelleyin» diye sıkı sıkıya tenbih etmişlerdi sanki!

Bınbir güçlükle tüm pürüzleri temizleyip müdürün odasına geldiğinde saat onikiye iki dakika vardı ve odanın kapısında da palabıyıklı bir odacı vardı. Ne istediğini sordu.

— Müdür beye bir kâğıt vermiştim de... diye mırıldandı gurbetçi.

— Ne kiyadıymış o?

Aldı kâğıtları. Eline ters gelene tersinden baktı, yüz gelene yüzünden baktı, anlamadı:

— Ne olacak bunlar?

Kısa yollu anlattı ne olacağını.

— Hımm, dedi odacı. İlân ettiler mi memur alınacağını?

Aklı imzada, eli kâğıtların diğer ucunda:

— Evet, dedi. Sınava da girdim.

— Ne sordular sınavda?

Tepesi atmaya başlamıştı gurbetçinin:

— Ver de, müdür bey çıkmadan imzayı attırayım, dedi.

Beriki:

— Dur len dur, diyerek çekti kâğıtları. Müdürle görüşmek için izini benden alacan, tamam mı?

— He...

— Dimek ki, canın benim elimde! Peki niye dikleniyon?

Yaktı sigarasını, katladı elindeki evrakı:

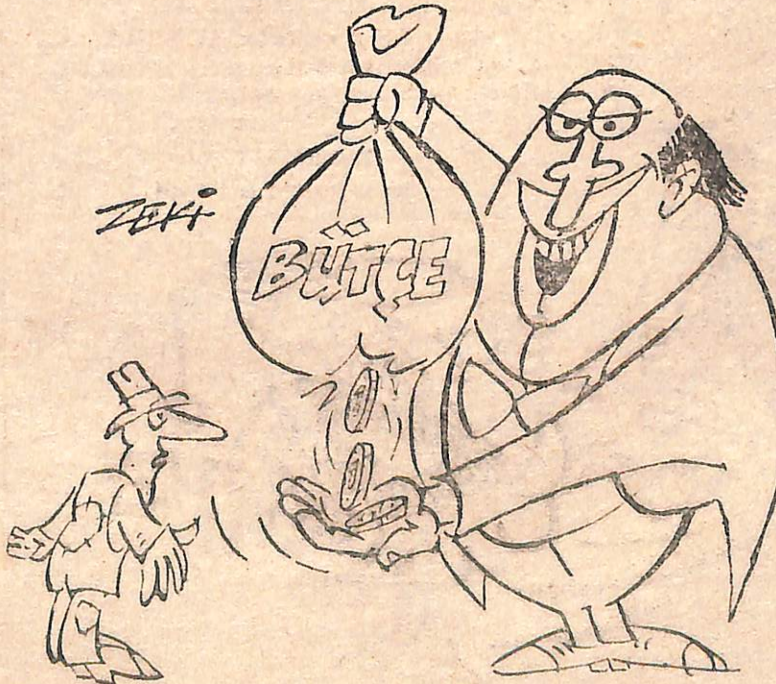
— Get şincik, dedi. Yemekten sonra gel, işini görem.

Ertesi sabah bir başka devlet dairesinin giriş kapısında göreve başlayan gurbetçi, tüttürdüğü sigarasının dumanını karşısındaki müracaatçının suratına üflerken:

— Ağzından çıkanı kulağın duysu lan, diyordu. Unutma ki canın benim elimde!

Vedat SAYGEL

— Demirel, «Fukaralığı yeneceğiz» dedi. —

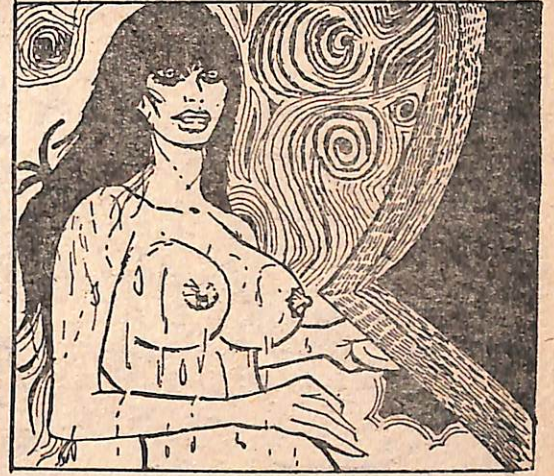

EL ŞAKASI!

Yazan: MUKADDER ÖZAKMAN Çizen: ORHAN ÖZDEMİR

Burda işe yaradı setlerden aşinalık,
Figüran bakmaktadır kadına alık alık...

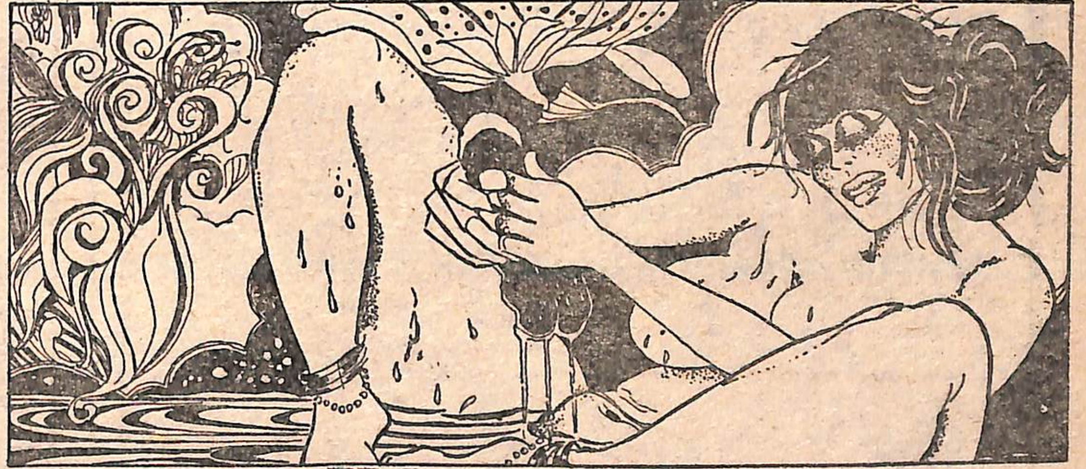
Vamp Kadın Figüran'a banyoyu hazırlattı;
Çabucak soyunarak üstündekini attı...

ANAHTAR DELİĞİ
Saray gibi banyoda banyosunu alacak,
Figüran dışarıda beklemede kalacak.
İnsanoğlu düşünmüş her türlü iyiliği,
Ne harika buluştur şu anahtar deliği...

Anahtar deliğine gözünü yerleştirdi;
Vamp Kadın çırılçıplak duşun altına girdi...

Şimdi duşun altında oğmaktadır göğsünü;
Figüran iyicene yapıştırdı gözünü...

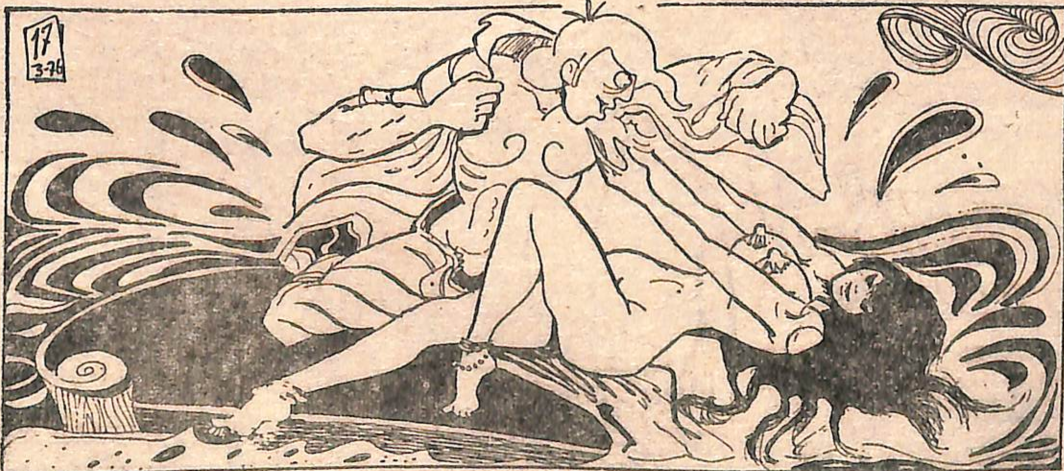

Figüran'ın içinde iki ses emir verir:
Birinci: «Girme!» derken ikincisi diyor: «Gir!»
Figüran'cık bakalım hangisine uyacak,
Bir ses: «Kim duyar?» derken bir ses: «Hıdır duyacak!»

Vamp kadın tam bu sıra bacağını kaldırır,
Bembeyaz bacağını yıkıyor şakır şakır...

Bu kararsız halinden kendisi de usandı;
Kapının tokmağına eli birden uzandı...

BANYODA AŞK
Kendi cesaretine o da şaşıp kalmıştı;
Kadın onu çekerek ak küvete almıştı.
Akan duşun altında öpüşürler ayakta;
Vamp kadın fingirderken Figüran ıslanmakta...

Sonra ikisi birden küvete yığıldılar;
İkisi de orada soluk solğa kaldılar.

Figüran üzerini çıkarıp fırlatıyor;
Pabuçlarını küt küt dışarıya atıyor.

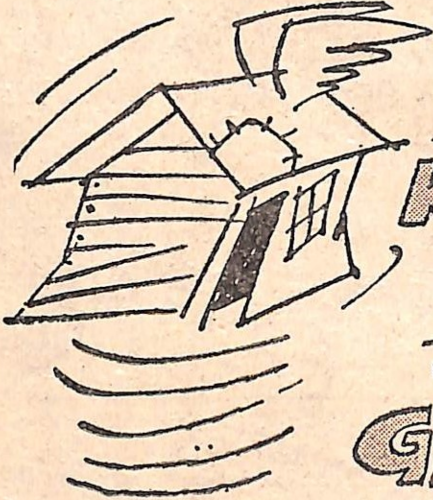
Bu havada uçan da pantalonu besbelli;
Küvetten sarktı Vamp'ın külotu tutan eli.

Vamp kadın Figüran'ın külotunu tutmakta;
Özdemir küvet çizip bizleri uyutmakta.

Vamp kadın Figüran'ın külotunu sıkıyor;
Orhan çizecek lâkin sansür derdi çıkıyor.
Öğrenmek istiyoruz bu küvette olanı;
Bu işin olur mu hiç gizlisi ve yalanı?...

(Devamı gelecek sayıda)

İndirimli Satışlarımız başlamıştır...

bir türlü KONACAK YER Bulamayan SATILIK GECEKONDU

TOPLA OYNAMASINI ÇOK SEVEN SATILIK FUTBOLCU

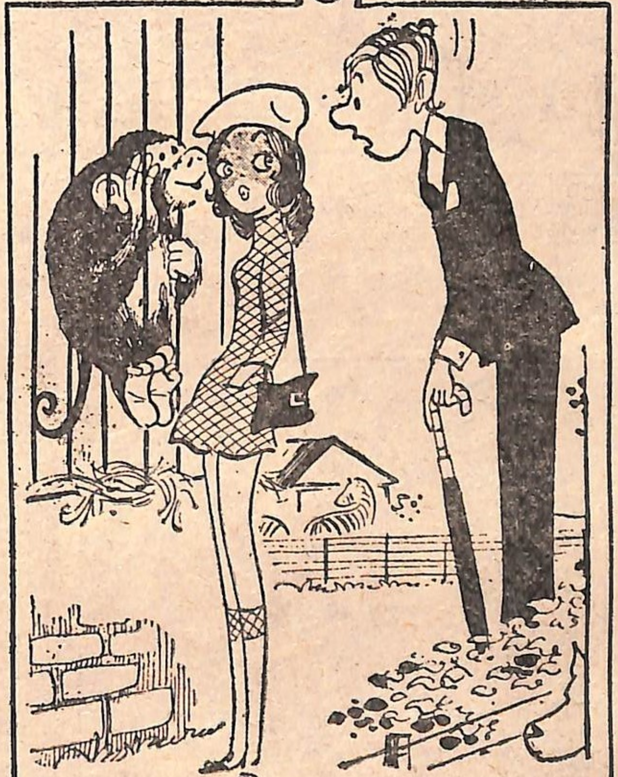

Satılık Ankara Kedisi

(İNEK HAKEEM!...) DENİLMESİNE BOZULAN VE SÜTTEN KESİLEN SATILIK İNEK!

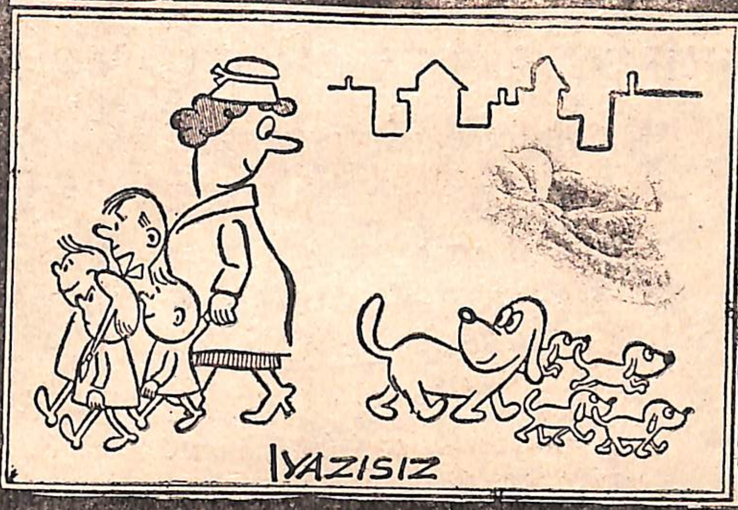
«ÖNÜMDEN ÇEKİLİR MİSİN? ŞU KAFESİN DIŞINDAKİ MAYMUNU SEYRETMEK İSTİYORUM!» DİYOR.

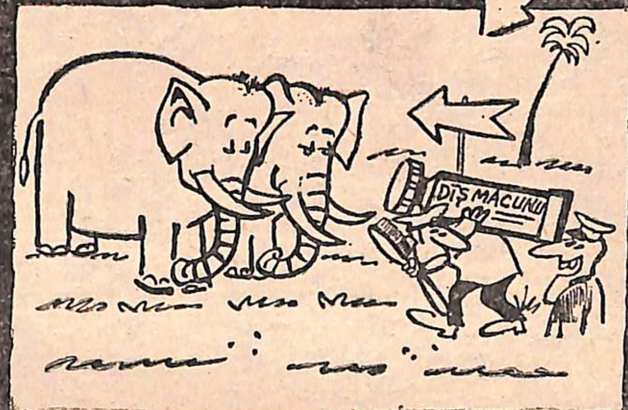
devre... satılı... kazık...

Hüsnü VİCDANLI müracaat... edilmesi RİCA OLUNUR!

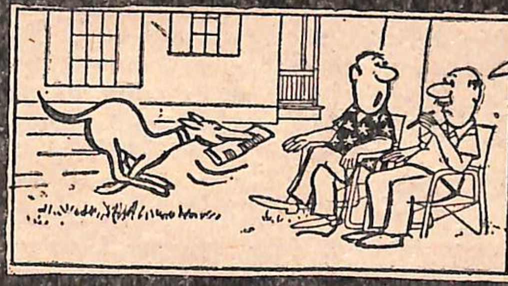

YAZISIZ

VETERİNER- NESİ VAR BU HAYVANIN?
PAPAĞAN- HAYVAN SENSİN!

Her Telden — Burhan Esen

MEŞHUR ADAMLAR ANSİKLOPEDİSİ

KIRATÇI SÜLÜMAN

27 Mayıstan sonra bir rivayete göre Hıra'da, Hammer tarihinin iddiasına bakılırsa Hara'da doğmuştur. Şibilli gözlerini açar açmaz da kendini dünyaya getiren ebeyi huzurundan kovmuştur. Beygirlere ve kedilere karşı zaafı bulunduğu söylenir.

Şimdi avuçlarında sımsıkı tuttuğu parti kurulurken memurdu. Partinin başına paraşütle düşünce memnun oldu. Bilgiç'i eledi. Faruk'u iteledi. Bozbeyli'yi tepeledi. Sabırla tat verdi koruğa. Çıktı en doruğa.

Geldi 12 Mart. Herkes sandı olacak mort. Kurtulmuştu siyasî mevta haline düşmekten kıl payı. Ucuz atlatmıştı vartayı.

Başına gelenler geldi mobilyasından, suntasından, hasırından. Hısımlarından çektiğini çekmedi fakir nasırından.

Serüven böyle başladı. Daha bitmedi. Altındaki son koltuk henüz Libya'ya gitmedi. Ankara'ya yağarken tipi, bir ara yeğen kayıplara karıştı, kopardı ipi. Ulusça vur-kırlı ve de gır-gır'lı filmin seyrindeyiz. Tefrikanın en heyecanlı yerindeyiz.

Bakalım roman nasıl bitecek: Arkası var, devam edecek!

CİNCİ NECABETTİN HOCA

Şol cennetin ırmakları, akar Necabettin deyu deyu. Değişmez hocanın huyu. Dünya nimetlerini ona bırak, yorganını başına çek, rahat uyu.

Konya'da siyaset âlemine doğmuş, 1969 yılında Ankara'ya eylemiştir hicret. Halkın inançlarını sürerek piyasaya etmiştir ticaret. Gözlüğünü tak, ibretle seyret.

Cübbesinden lâtif kokular gelir, sürünür türlü çeşitli losyonlar. Şeytanların emriyle kurulur ve dağılır koalisyonlar.

Kurduğu uçak, tank fabrikalarında imâl edilmektedir pastırma sucuk. Her iktidarın kapısını açar elindeki maymuncuk.

Kıbrıs'ı duasiyle ilhak eyledi. Cümle küffarı helâk eyledi. Solun yeşilinde, faşizmin peşinde din, ahlâk dersi vermektedir. Nerede seçmen görürse oraya postu sermektedir.

Ağustosböceği gibi durmadan öter, böcek değildir. Politik oyunlar düzenler köçek değildir. Televizyon ekranlarında açılır, çiçek değildir. Konuştuklarının da onda dokuzu gerçek değildir.

ÇAYCI BÜLENT

Atatürk devrimleri ile doğmuş aynı tarihte. Politikamızın cinci hocası ile iktidar ortaklığı yapmak da varmış talihte.

Kolejde dolaşırdı tek başına. Şiir dizerdi memleketin toprağına taşına. Saldıranlara karşı durmazdı, meğer ki sırtı kaşına.

Akgünler diye diye, altı oku çıkardı yediye. Kırk yıllık partiye Demokratik Solu etti hediye. Tutkusu yalnız çaya, köfteye bir de kediye.

Siyasî hasımlarına dişlerini gösterdi, ısıramadı. Yedi ay oturduğu Başbakanlık koltuğuna ısınamadı. Elleriyle kurduğu koalisyonu bozdu, ağzını bozmadı. Yağmurdan kaçarken tutuldu doluya. Karaoğlan takma adıyla ün saldı Anadolu'ya.

Kimi dedi ona komünist. Kimi de humanist. Oysa o, oy katarını peşinden sürükleyen lokomotifte en usta makinist. Kömür yerine umut atıyordu ocağa. Halkla yaşıyordu kucak kucağa.

Politika alanında zorlaştı gayri aldatmaca. Zira çaycı Bülent güvercin yerine şimdi uçuruyor atmaca.

İki damla yağmur yağdı böyle oldu!..

İLÂVELİ ATASÖZLERİ

* Para parayı, yoksul kafayı çeker.
* Mart kapıdan baktırır, düyûna kalmasın diye tonla ÖDENEK yaktırır.
* İşleyen demir ışıldar. Uyuyan insan mışıldar.
* Avcı avında, yolcu yolunda. Demokrasi faşistlerin kolunda.
* Aşk olmadan meşk, vurgun vurulmadan köşk olmaz.
* Aç ayı oynamaz. Tok insan füze ile ayı ziyarete gider.
* Giden ağam, gelen paşam. Budur en rahat yaşam.
* Yavuz hırsız ev sahibini, gözü doymaz ev sahibi de kiracısını bastırır.
* Deveye: «Boynun neden eğri» diye sormuşlar. «Nerem doğru ki?» cevabını vermiş. Bravo, doğruyu söylemiş.
* Az veren candan, çok veren maldan. Hiç vermeyeni çıkarmışlar aradan.
* Bal tutan parmak yalar. Zehire dokunan elini yıkar.
* Haydan gelen huya... Ömrün yarısı uykuya gider.
* Sabırla koruk helva, armut elma olur.

7 gün

PAZARTESİ :

Umut

AP Millet Meclisi Grup Başkanvekillerinden Oğuz Aygün, «Haziran ayında bir sürprizle karşılaşabilirsiniz» demiş.

Bu söz üzerine gelin de umuda kapılmayın bakalım!

İster misiniz çeşitli suçlama ve söylentiler Başbakanın canına yetsin... Ve MC toptan istifa etsin!

SALI :

Yanlış seçim

İstanbul'dan Sivas'a gitmek isteyen genç, havaalanında «Ben Napolyon'um» deyince Bakırköy Akıl Hastanesi'ni boylayıvermiş!

Başına gelecekleri ne bilsin garip? Bir yanda parasızlığın etkisi, bir yanda doğup büyüdüğü yerleri yeniden görebilmenin tutkusu, yürüdü havaalanına. Uçağa binmek için bilet gerek. Bilet almak için cüzdanın dolu olması gerek. «Falanın adamıyım, filânın yeğeniyim» diyenlere tüm kapıların açıldığını da biliyor ya?... Aynı yoldan gitti, daha etkili olsun diye Napol'yon'luğunu ilân etti!

Oysa «Yeğeniyim, kardeşiyim» deseydi şimdiye dek çoktan gideceği yere varırdı, belki devletten ayrıca ödenek bile alırdı.

ÇARŞAMBA :

Akıl vermek kolaydır

Viktorya gribinin yurdumuzu da etkilemesi üzerine bakanlık uyarıyor, bilim adamları uyarıyor, doktorlar uyarıyor:

— Bol bol «C» vitamini alın!

Hani insanın sorası geliyor: «Bizim yerimizde olsanız C vitaminini nasıl alırsınız?»

Etten ekmekten geçtik, bir file portakal, limon için birkaç gün çalışmak zorunda kalırsınız!

PERŞEMBE :

Ortak görüşler

Takımı tortu gibi puan cetvelinin dibine çökerten, istifa etmeyi düşünüp düşünmediğini soran gazetecilere antrenör şu yanıtı veriyor:

«Taşa da tutsalar, silâh da atsalar çekilmeyeceğim! İstifa ciddi bir müessesedir. Bu müesseseyi ayaklar altına almak istemiyorum!»

* * *

Arjantin kaynıyor. Halk, Başkan Peron'un görevden çekilmesi için gazetelere ilân veriyor. Komutanlar muhtıra veriyor. Muhalefet gözdağı veriyor. Bayan Peron da arada bir demeç veriyor: «İstifa etmeyeceğim, saraydan ancak ölümü çıkarırlar!»

* * *

Lübnan'daki durum kaynamaktan da beter! Dibi tuttu, tutacak. Meclis, falanjist başkan Franjieh'nin istifasını istiyor. Ordu istifasını istiyor. Bakanlar istifasını istiyor. Ama Başkan, «Sarayım yıkılana kadar görevde kalacağım» diyor.

* * *

Tüm suç «İstifa» kavramında galiba.

Takımını felâkete götüren çalıştırıcı ne taşa tutulmasını beklerdi, ne silâh atılmasını...

Ülkesini kargaşaya sürükleyen bayan başkan ne saraya girilmesini beklerdi, ne defterinin dürülmesini...

Dört bir yandan kuşatılmış başkan da, sarayının enkaz yığınına dönmesini bekleyip durmazdı içerde.

Önlerine konan boş kâğıdın başına geçerlerdi, tüm felâketlerin kendi hafifliklerinden doğduğunu anlayıp, istifayı seçerlerdi.

Gel gör ki, istifa etmeyi istifa müessesesine saygısızlık sanıyor işleri arap saçına çevirenler!

CUMA :

Tetikte

Soygundan sanık genç, «Pişman mısın?» diyenlere gülmüş:

«Pişman değilim. Banka soymak, sokakta yürümekten daha kolay.»

Ona ne şüphe var?

Günümüzde sokakta yürümek, intihara karar vermek gibi bir şey. Geçit aramak var, kavşaklarda «Geç» işaretini beklemek var, kaza kurşunuyla hayata veda etmek var, trafik kazasında gitmek var.

Banka soymak öyle mi ya?...

Nezle olup aksırsan, tomarla parayı uzatıveriyorlar adama!

CUMARTESİ :

Az kaldı

«Halkın Gücü» oyunu, Bursa Valisinin emriyle yasaklanmış.

Yasaklansın bakalım.

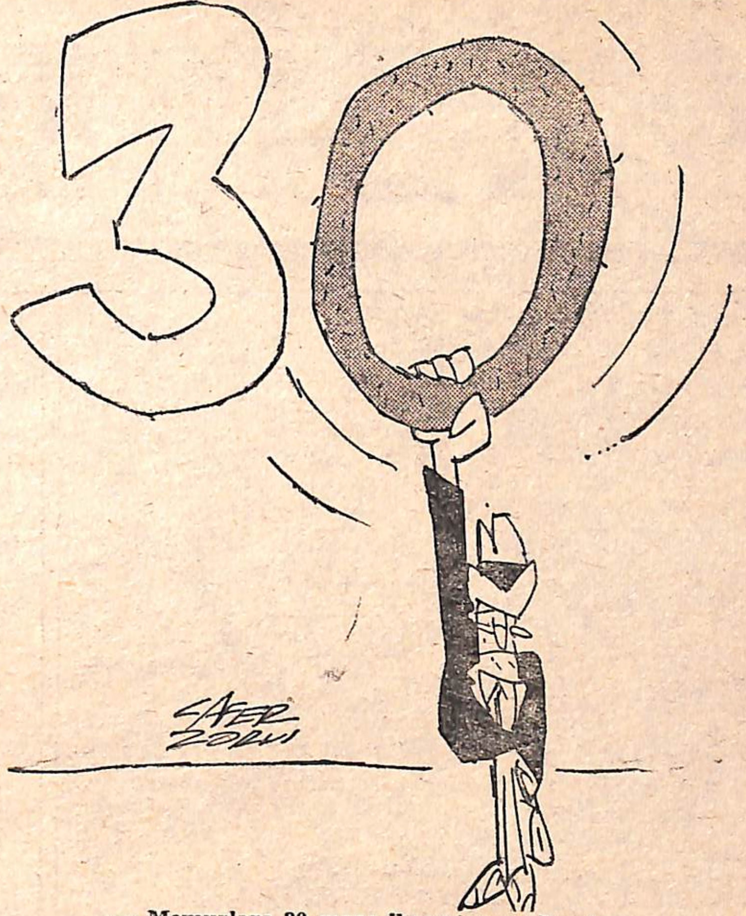
Sağ olursa bu halk 1977 seçimlerini de görür. Gerçek gücünü açılan sandıklarda gösterir!

PAZAR :

Nisan 1

Bugün gazetelerde ülkenin güllük gülistanlık olduğuna dair haberler görürseniz, iç ve dış tüm sorunlarımızın hallolduğunu duyarsanız inanmayın sakın. Hemen takviminize bakın!

Vedat SAYGEL

— Memurlara 30 maaş ikramiye verilecek. —

Akbaba'nın ücretsiz kanatlı küçük ilânları

KENJİKAİ JUDO - KARATE OKULU

Siyah kuşak II'den: Gündüz Atik yönetiminde çalışmalara başladı.

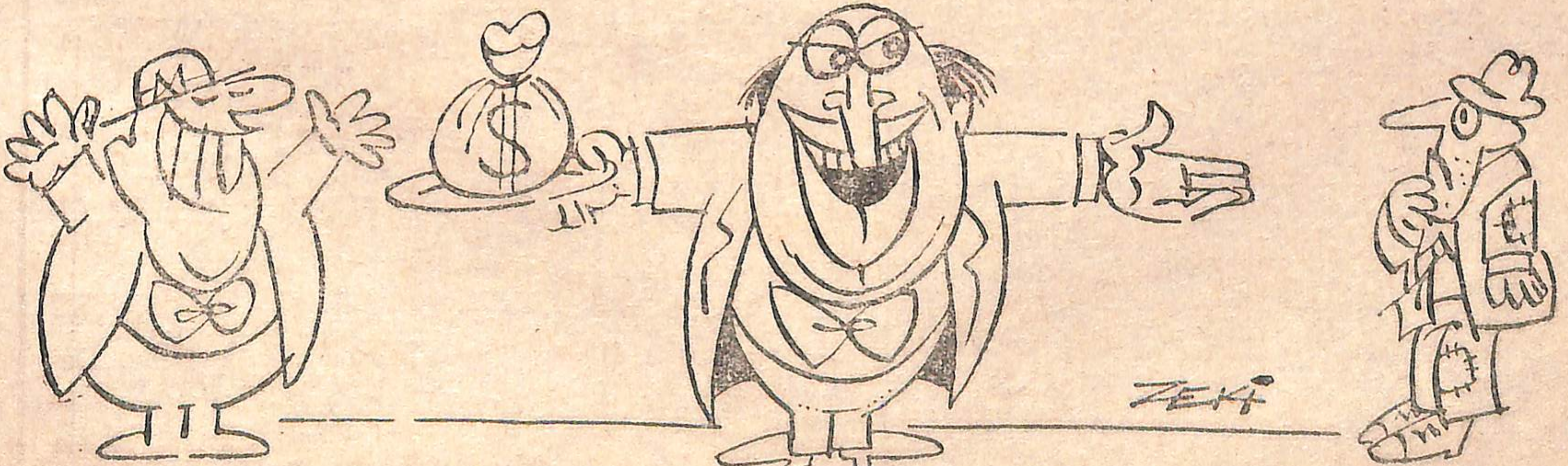
Kayıtlar: Cumartesi 20.30'da.

Sıraselviler Billûrcu Sokak (Şişli Spor Kulübü) TAKSİM

SATIYORUM!

En oyalayıcı cinsten
Karışık duygudan, histen
Ayselli, Fatoşlu, Güllü
Allı pullu püsküllü
Necmettinli, Süleymanlı
Yağlı, göbekli, kanlı
Halis uyku kaçıran
Kasap, bakkal taşıran
Başsız, ortasız, sonsuz
Nazsız, cilvesiz, donsuz!
Ne taksit, ne borç, ne de zam
Buyurun paşam, ağam
Benim dertleri satan
Bedava! Yok mu alan?...

AHMET SELÇUK İLKAN
Berlin/ALMANYA

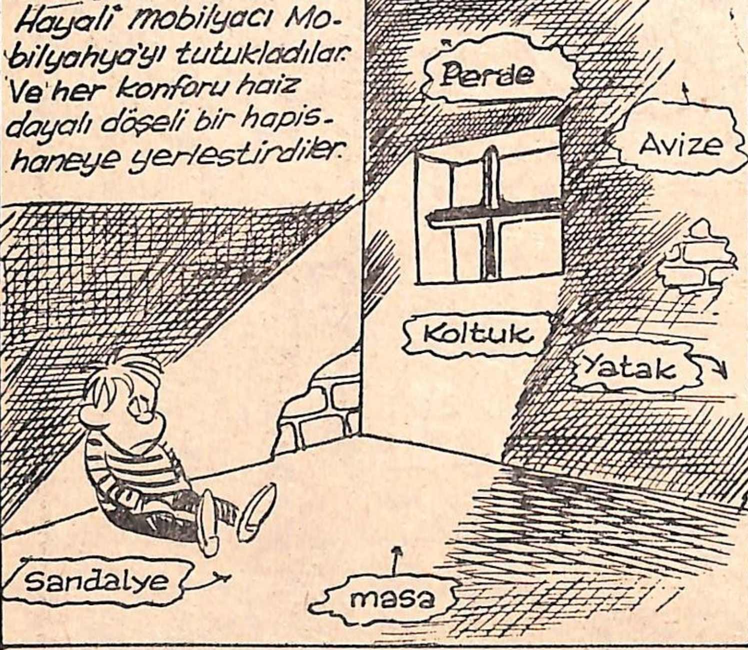
— Al gülüm... — Ver gülüm!

İBİŞ

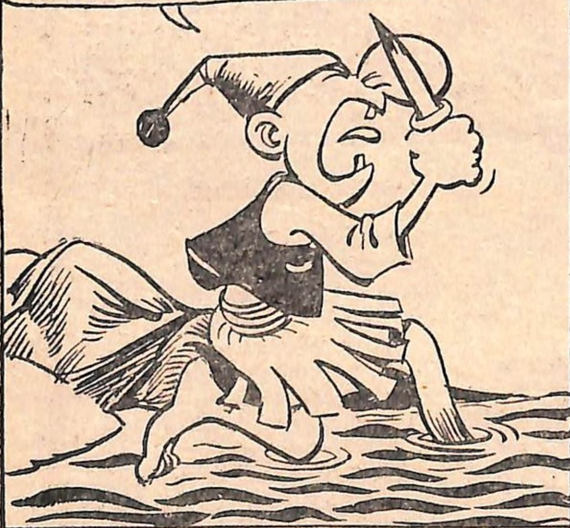
Bir garibin Öyküsü

YAZAN-ÇİZEN
Aydın Aliustaoğlu

Yozyürek destanı

Sulhi Dölek

YÖZYÜREK VE SIĞIRLAR

YOZYÜREK kasap oldu, dananın kuyruğu koptu.

«Et var mı oğlum?» diye sordu bir yaşlı kadın.

«Hayır,» dedi Yozyürek. «Et yok. Ama iyisinden ıspanak var. Vereyim mi?»

«Amma da iş!» diye surat astı kadın. «Sen kasap mısın, yoksa manav mı?»

«Kasap olduğumu biliyorsun da ne diye et var mı diye soruyorsun öyleyse? Et burada bulunmayacak da nerede bulunacak?»

«Sözün gelişi sordum yavrum. Sinirlenme hemen.»

«Sinirlenen kim?»

«İyi, iyi... Bana yarım kilo sığır kıyması verir misin?»

«Olsaydı verirdim. Ama hazır kıyma yok.»

«Çek öyleyse.»

«Nereden çekeyim?»

«Nereden çekecekmiş! Kıyma değin etten çekilir.»

«Biliyorum. Fakat çekemem, çünkü sığır eti yok.»

«Koyun var mı?» diye sordu kadın ürkekçe.

«O var işte. Ne kadar istiyorsun?»

«Söyledim ya, yarım kilo. İki kez çek, olmaz mı?»

«Ha, sen kıyma istiyorsun!»

«Evet.»

«Yağma yok. Ben tereyağ gibi koyun etini kıymaya kıyamam. Sana bir kuşbaşı vereyim, aklın dursun.»

«Oğlum, ben köfte yapacağım.»

«Köfte yapacakmış! Şöyle mis gibi bir etli bezelye pişirsen nasıl olur?»

«Bezelyenin mevsimi değil.»

«Konservesini pişir.»

«Bizim bey konserveden hoşlanmıyor.»

«Etli kurufasulye pişir öyleyse.»

«Ne yapalım... Ver bakalım yarım kilo kuşbaşı.»

Yozyürek sabahtan beri bu anı bekliyordu. Çekmeceyi açtı, aldığı tavuk kafasını kadına fırlattı. «Yarım kilo yok, bir tanecik var.»

Yangın varmış gibi kaçtı dükkândan kadıncağız.

İkinci müşteri memur görünüşlü bir adamdı. Satır tehdidiyle yediyüz elli gram etsiz kuzu kaburgasını bir kilo kuzu pirzolası fiyatına sattı ona Yozyürek.

«İnsaf merhamet yok mu sende kardeşim? Nerede bu pirzolanın eti?»

«Ne o, beğenmedin ha? Şükret haline, şükret!»

«Nesi varmış bunun şükredilecek? Bundan kötü ne olabilir yâni? Kemikleri geri alıp yerine taş mı verecektin?»

«İkiyüz bini duymadın galiba?»

«Efendim?»

«Pardon. Gazete okumuyorsun galiba diyecektim, yanlış söyledim.»

«Gazete okurum. Ne olmuş?»

«Et kuyruğunda bir adam ölmüş, bilmiyor musun? Biz seni öldürmedik. Öldürmek şöyle dursun, kuyrukta bile bekletmedik. Şükret.»

«Bir de bekletseydin. Sanki bedava veriyorsun.»

«Bedava değil, bedavadan da ucuza veriyorum. Eğer birkaç dakika oyalanırsan beş liranı daha alacağım.»

«O nedenmiş?»

«Zam geliyor.»

«Böyle zam geldiğini de ilk kez görüyorum. Beş dakika sonra! Hadi üç gün sonra, yada önümüzdeki ay falan desen neyse...»

«Üç gün önce, yada geçen ay gelseydin öyle derdim.»

«Geçen ay gelemezdim. Burada kasap değil, terzi dükkânı vardı geçen ay. Sahi, neden kapandı o terzi?»

«Her halde batmıştır,» dedi Yozyürek. «Bu zamanda kim elbise diktirebilir ki?»

«Doğru,» diye homurdandı adam. «Kasaplar adamın ciğerini sökünce terzilere iş kalmıyor.»

«Lâf!» diye karşılık verdi Yozyürek. «Et yemen için seni zorlayan var mı?»

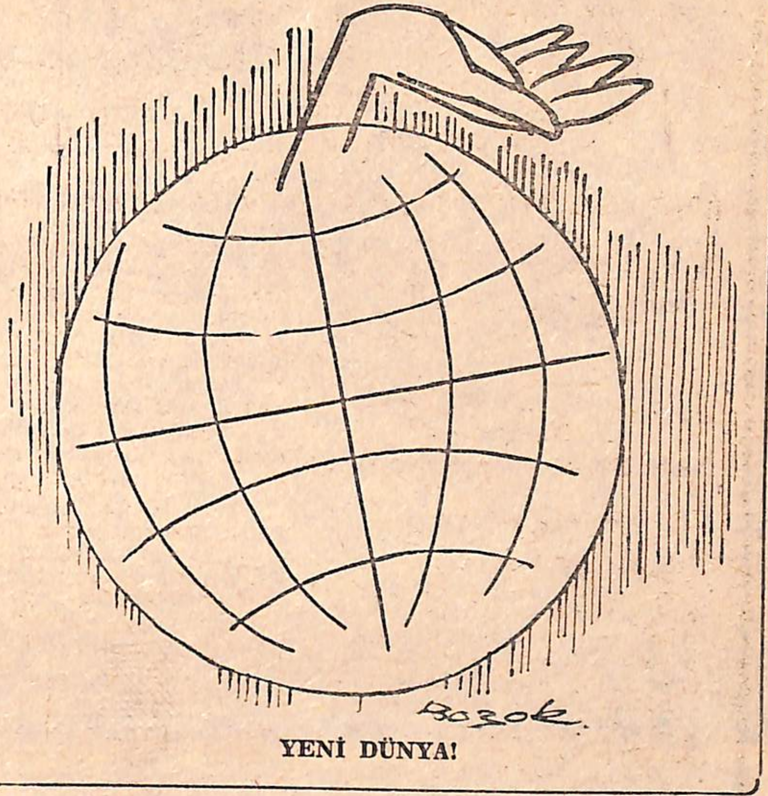
«Et en önemli besinlerden biri. Üstelik et yemeyenler aptal olur.»

«Sen her zaman et yer misin?»

«Fırsat oldukça.»

«Neden akıllanmadın öyleyse?»

«Ne biliyorsun akıllanmadığımı?»

— Rüşvet söylentileri bütün dünyayı sardı. —

YENİ DÜNYA!

«Hâlâ kasap kapısı aşındırmandan belli.»

Adam söylene söylene gitti.

Bir başka adam geldi. Daha baştan hoşlanmadı ondan Yozyürek. Her istediğine «Yok,» dedi.

«Ciğer falan da mı yok?»

«Hayır, ciğer falan da yok. Vitrin bomboş, görmüyor musun?»

«Vitrin boş ama, Mallarımız Buzdolabındadır diye yazı asmışsın.»

«Evet, astım. Mallarımız Buzdolabında. Ama buzdolabındaki malların ne biçim mal olduğunu biliyor musun? Belki o biçim mal, ha?... İster misin o biçim mal?»

Adam kıpkırmızı olup çıktı dükkândan.

Bir genç kız geldi. Güzel mi güzel, neşeli mi neşeliydi. «Dana kaça?»

«Kemikli mi, kemiksiz mi?»

«Kemiksiz.»

«Kemiksiz satmıyoruz küçük hanım. Sonra o kemikleri kim yiyecek?»

«Peki kemiklisi kaça?»

«Seksen lira.»

Kızcağız güzelliğini de, neşesini de yitiriverdi bir anda. Durdu, durdu, kendini tutamayıp «Çüşş!» dedi.

«Bizde böyle,» dedi Yozyürek. «Yersen.»

«Yemem,» dedi kız. «Bu fiyata et alacağıma ölürüm daha iyi.»

«Gönlün bilir.»

«Sadist herifler! Halka acı çektirmekten hoşlanıyorsunuz, değil mi? Siz kasaplar neden bu kadar zalimsiniz?»

«Yaratılıştan. Ya siz neden bu kadar güzelsiniz? Eğer et fiyatları size acı veriyorsa, sizin güzelliğiniz de benim içimi sızlatıyor. Sizi karşımda böyle bir melek gibi görmek, benim olmadığınızı bilmek... Günün birinde bu kiraz dudakları bir başkasının öpeceğini, bu ince beli bir başkasının saracağını düşünmek... Etin sözü mü olur sizin için? Söyleyin ne isterseniz. Beş kuruş bile almam. İsterseniz kendi yüreğimi çıkartıp vereyim. Aah, ah! Beni öldürüyorsunuz.»

«Terbiyesiz!» diye tısladı kız. Ayakları dolaşarak kaçtı.

Yozyürek'in bundan sonraki müşterisi hiç de sıradan bir müşteri gibi davranmıyordu. Kızgındı. İleri geri konuşuyordu. Yozyürek'in yüzlerce düşmanı vardı ama, bu onların hiçbiri değildi. Öyleyse az önce gelen kızın ağabeyiydi.

Kısa bir kavgadan sonra adamı buzdolabına kapattı Yozyürek. Derken, belediye denetmenleri gelip adamın donmuş gövdesini buldular. Kaçak et sattığı için Yozyürek'e ceza yazdılar.

Sulhi DÖLEK

— Yunanistan, karasularını 12 mile çıkarıyor. —

Akbaba

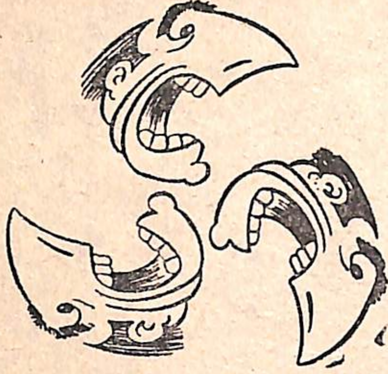
Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Yazısız
(Hüseyin ACUNTAŞ — Ankara)

Sizin için

RECEP AĞA NEDEN ANIRIYOR?

Bulunduğum köyde Evliya Çelebi gibi bir adam vardır. Adına Recep ağa derler.

Ufak tefektir. Genellikle köyde bulunmaz. Gezer hiç durmadan. Yağmur demez, çamur demez, kar demez dolaşır bütün çevre köyleri. İşi olsun yada olmasın.

Saz çalmasa da ozanlığı vardır. Yol yürürken türküler yakar. Hazırcevaptır. Hiçbir lâfın altında kalmaz.

Bir gün yine yola çıkar Recep ağa. Saatlerce yürüdükten sonra bir köye yaklaşır. Köyün kenarında yeni bir ev yapılmaktadır. Yapıda çalışan usta, bu uzaktan geleni tanımaya çalışarak bakar.

Recep ağanın ağzında, son yaktığı türkü vardır. Avazı çıktığınca bağırarak söylemektedir.

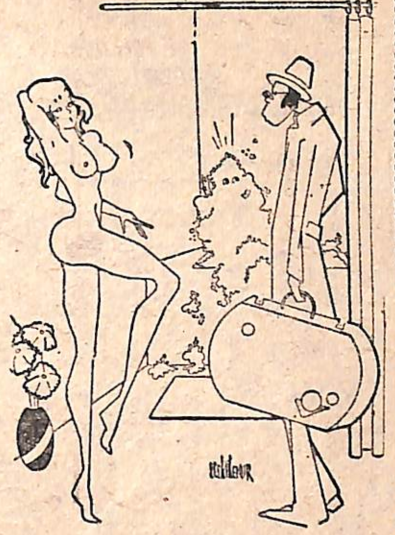
Çalışa çalışa canı sıkılmış olan usta, geleni az çok tanıyınca şakalaşmak ister başına gelecekleri düşünmeden:

— Loooo, niye anırıyon lan Türkmen? der.

Recep ağa bu lâfın altında kalır mı? Kendisini «Eşek» yerine koyan bu adama cevabı oldukça ağır olur:

— Elbette anırırım ağam. Sizin kancıklar evlerinde oturacaklarına kırıta kırıta ortalıkta dolaşıyor baksanıza. Onları görüp de anırmamak elde mi?

Aydın İLKKAN
Üçobalar Köyü Öğretmeni — Boğazlıyan/YOZGAT

— Merhaba!.. Niye öyle bakımıyorsun sevgilim?... Sular akarken banyo yapayım dedim!...
(Seçkin TEMUR — Ankara)

ANASINA BAK...

Babası, küçük kızına:

— Konuklarımıza, yaşını olduğundan küçük olarak ifade ettin. Oysa insan, her zaman doğruyu söylemelidir, dedi.

Kız dudak büktü, omuz silkti:

— Hıh... Bunu yapan yalnız ben değilim ki... Aynı şeyi annem sık sık yapıyor.

Nail Tekin ÖNDER
Alsancak Ortaokulu Matematik Öğretmeni — İZMİR

DAHA ORAYA GELMEDİ

Gerçi en hafif hastalığında bile, amcamın ahlama uflamasından evde uyku uyumak ve istirahat etmek imkânı kalmazdı. Ama bu sefer hastalığının ciddiyeti her halinden anlaşılıyordu.

Bu durumdan endişelenen babam, amcama her fırsatta:

— Kâzım ne olur ne olmaz sık sık kelime-i şahadet getirmeye bak... derdi.

Amcamın da buna karşılık her defasında:

— Kasım, durum daha senin dediğin safhaya varmış değil... diye fısıldadığını işitirdik.

Bunun üzerine babam hepimize:

— Çocuklar hepinizin kulağına küpe olsun. Bu dünya; ne şu, ne bu dünyası, bu dünya ümit dünyasıdır! derdi.

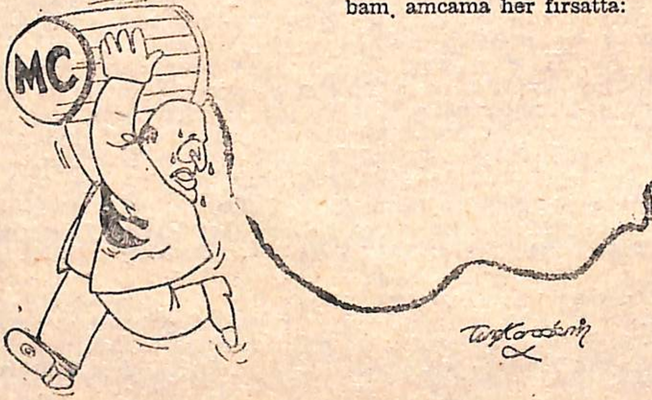
Her defasında da bu sözü bizi çok etkilerdi.

Recep KOÇ
Neyzenbaşı Halil Can Sokak Akbaş Ap. No: 70/2
Çiçekçi/ÜSKÜDAR

SEÇME SÖZLER

Kemik kıran — KASAP
Yeter be, bu kadar da olmaz — MÜSVEDDE DEFTERİ
Kısa kes! — BERBER
Öbürünü dene — KİBRİT
Bitmeye başladım — KURŞUN KALEM
Peki, niye vuruyorsun? — BOKSÖR.

Attilâ UÇAR
Kılıç Aslan Mh. Sivas Cad. Damla Ap. No: 56/6 — KAYSERİ

Döke döke gidiyor, bakalım fitili kim ateşleyecek?!.
(Tunç KARADENİZ — İst.)

OTOBÜSÜ KOVALAYAN ADAM

Durağa yanaşan belediye otobüsünün nereye gittiğini bilmeyen iki köylüden biri otobüse binip sormak istedi. Diğeri durakta bekliyordu. O sırada otobüs hareket etti.

Arkadaşı otobüsle giden diğer köylü şaşkın şaşkın bakındı ve sonra başladı otobüsün arkasından koşmaya. Sanırım öbür durağa kadar, arkadaşını kaybetmemek için otobüsü kovaladı.

M. Emin ERTOĞLU
Bahariye Cad. Şair Lâtifi Sok. No: 73/4 — Kadıköy/İST.

HEPSİ BİZDE

İşçi, patron
Komi, garson
Zayıf, tonton
Hepsi bizde, hepsi bizde.
Tıkalı kanalizasyon
Kapalı istasyon
Fazla komisyon
Hepsi bizde, hepsi bizde.
Amca, dayı
Korkak, kabadayı
Öküz, inek, ayı
Hepsi bizde, hepsi bizde.
Traktör, saban
Osman, Şaban
Aba, kaban
Hepsi bizde, hepsi bizde.
Solcu, sağcı
Kayakçı, dağcı
Üzümcü, bağcı
Hepsi bizde, hepsi bizde.
Öküz, kömüş
Sönüş, dönüş
Kavga, dövüş
Hepsi bizde, hepsi bizde.

EROL YALAZI
Atatürk Sanatoryumu arkası No: 750 — Keçiören/ANKARA

PEKİ YA SEN?

Baba, oğlunu karşısına çekmiş onunla konuşuyordu:

— Artık büyüdün oğlum, annenle aynı odada yatman doğru değil!

— Ama baba sen benden büyük olduğun halde onun yanında yatıyorsun ya!...

Hüseyin KÜÇÜK
Hisar Mh. Lâle Sk. No: 20 Manavgat/ANTALYA

EN GÜÇLÜSÜ

Bundan altı yıl önceydi. Ceyhan Lisesi G/Fen/B sınıfında okuyordum. Neşeli ve çalışkan bir sınıfımız vardı. Bilhassa cebir hocamız Çitil'in dersi, ders dinlemekten çok gırgırla geçiyordu. Yine o derslerden biriydi. Hocamız bir ara dersi kesip:

— İçinizden en güçlünüz şu kürsüyü biraz çeksin! deyince sınıfta çıt çıkmaz olmuştu.

Kimse yerinden kıpırdamıyor, birbirimize bakıyorduk. Biraz sonra, Fadima Çek isimli biraz şişmanca olan kız arkadaşımızın kürsüye doğru gittiğini görünce, bütün sınıf kahkahayı basmış, gülmekten ders yapamamıştık.

Ne zaman kuvvetle ilgili bir konu geçse, o günleri anımsar ve o tatlı arkadaşımızı hatırlar ve hâlâ gülerim.

Handan TAŞKIN
Lise matematik öğretmeni eşi YUMURTALIK

SINAV GÜNÜ

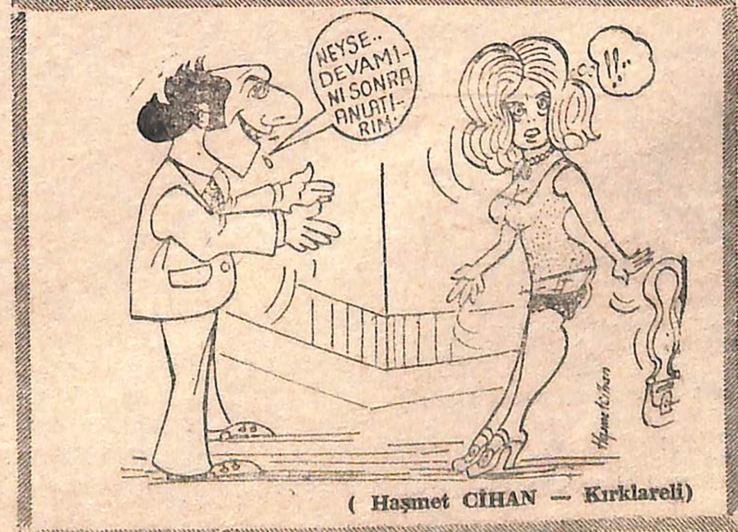
Öğretmen, yazılı yoklama gününün seçimini sınıfa bırakmıştı.

Öğrencilerin bir kısmı sınavın pazartesi günü, kimi de perşembe günü yapılmasını istiyordu.

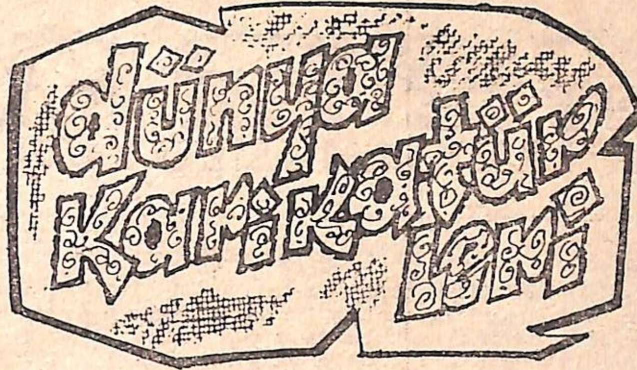
Bir öğrenci ise bambaşka bir öneride bulundu:

— Yazılı yoklamayı ay başında yapınız öğretmenim. Maaşınızı aldıktan sonra...

Nail Tekin ÖNDER
Alsancak Ortaokulu Matematik öğretmeni — İZMİR

(Haşmet CİHAN — Kırklareli)

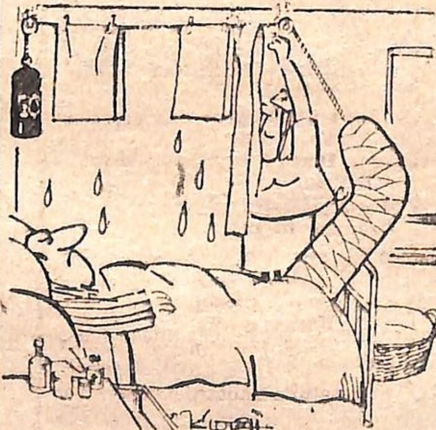
BU HAFTA DOKTORLAR HASTABAKICILAR VE HASTALARIN BIRAKTIKLARI BOŞLUKLARDAN BU ÇİZGİLER GÜLMENİZE VE DÜŞÜNMENİZE FON HAZIRLADI.

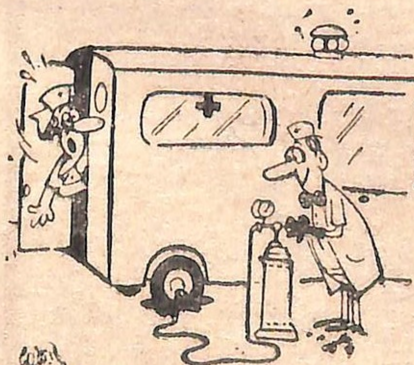

YAZILI

YAZISIZ

– HASTA KOMAYA GİRDİ ELİNİ ÇABUK TUT!

– İĞNEDEN KORKAN KAHRAMAN ASKER BU MU?..

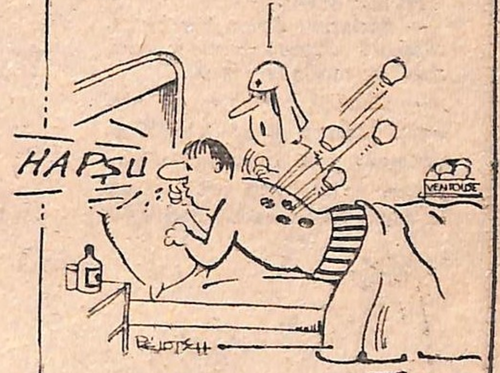

– SİZİN AYAKTA TEDAVİNİZ OLANAK DIŞI GÜZELİM!..

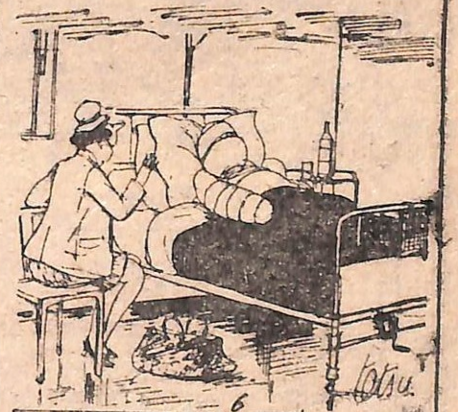

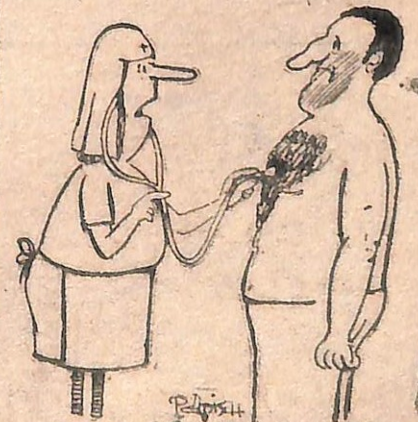
YAZISIZ

– ŞİMDİ HAPŞIRMANIN SIRASIMIYDI AYOL?

– BUNDAN BÖYLE HİÇ DEĞİLSE İÇKİ İÇİP SAĞLIĞINA ZARAR VERMEYECEKSİN.

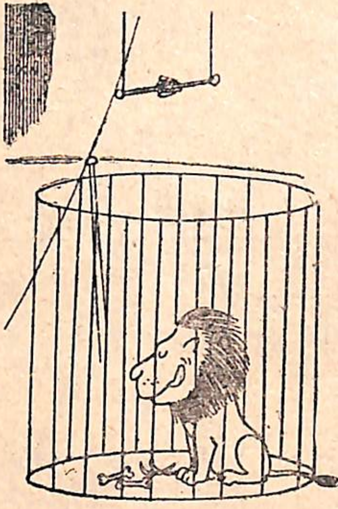

BİLMİYORUM BU ATAN KALBİNİZ Mİ, YOKSA BİR GÜVE Mİ KIPIRDIYOR?

MİLLETLER GÜLÜYOR

Yüzmeye hazırlık

Çölü otomobiliyle geçmeye çalışan turist, gördüğü manzara karşısında gözlerine inanamadı. Bir adam mayosunu giymiş, havlusunu omuzuna atmış, rahat rahat yürüyordu.
— Baksanıza buraya, nereye gidiyorsunuz?
Adam aynı rahatlıkla cevap verdi:
— Yüzmeye.
— Fakat, haritaya göre denize varmanız için daha ikiyüz kilometre yürümeniz gerektiğini bilmiyor musunuz?
Yoluna devam eden adam:
— Boşver haritaya, diye güldü. Deniz mademki ikiyüz kilometre ötedeymiş, kumu buraya kim dökmüş?

Yazısız

Harika ilâç

İki kişi arasında:
— Saçları besleyen harika ilâcınızdan bahsediyorsunuz ama, sizin başınızda saç yok...
— Efendim, ben diğer saç besleyici ilâçların etkisizliklerini ispatlamak için onlardan kullanıyorum da saçlarım yok... Oysa ki, bizim firmamızınki harikadır!

Bıraktığın gibi

Adam, on yıl sürecek olan bir iş seyahatine çıkıyordu. En güvendiği arkadaşına:
— Karımı sana emanet ediyorum, dedi. Ona iyi bak, zira hâmiledir.
Arkadaşı onu teselli etti:
— Hiç merak etme. Söz veriyorum, dönüşünde onu bıraktığın gibi bulacaksın.
Adam gitti. On yıl sonra döndüğünde karısı yine hâmileydi.

Kararsızlık

Titin kararsızlar şahıydı. Sık sık karar değiştirir, en önemsiz nedenler yüzünden verdiği karardan cayardı. Hiçbir zaman karar verdiği şeyi yapmazdı.
Bir gün arkadaşı Olive:
— Öldüğünde ben senin cenaze törenine gelmiyeceğim, dedi.
— Neden? diye sordu Titin.
— Çünkü son gününde bile ne yapar yapar mezarlığın yerini değiştirirsin!

Yazısız

Şarkı mı, feryat mı?

Kadın, kocasına bağırdı:
— Olacak şey değil! Ben ne zaman piyanoya oturup şarkı söylemeye başlasam, sen pencereyi açıyor ve dışarı uzanarak gelip geçenle konuşuyorsun!
Erkekte cevap hazır:
— Ne yapayım yâni? Sokaktan gelip geçenler senin şarkı söylediğini anlasınlar da, benim sana dayak attığımı düşünmesinler diye öyle yapıyorum.

Yazısız

Appendoktomi

Hasta kadın doktorun zilini çaldı. Kapıyı doktorun beş yaşındaki kızı açtı:
— Buyurun madam, ama beş dakika bekleyeceksiniz.
— Beş dakika mı? Ama sakın daha fazla olmasın... Zira işim var da...
— Hayır madam. Babam içerde bir hastaya appendoktomi yapıyor. Biter şimdi...
— Tuhaf şey... Sen bu kelimeyi nasıl öğrendin? Anlamını biliyor musun bâri?
— Tabii biliyorum. Babam beş dakika çalışacak, sonra hastadan 500 dolar para alacak. Appendoktomi demek, beş dakikada 500 dolar kazanmak demektir.

— Dikkat et dostum!.. Yağmurdan kaçarken doluya tutulma!...

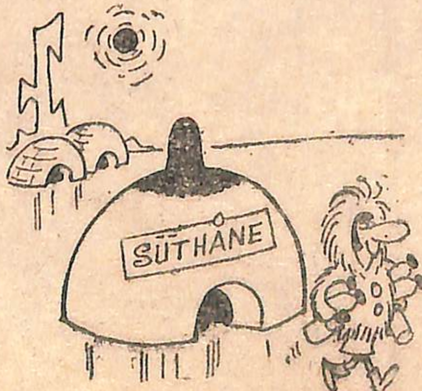
Atımı getirin!

Bir temsil anında, aktör rolü gereği uşaklarına bağırdı:
— Atımı getirin!...
Seyirciler arasında bulunan münasebetsiz bir adam:
— Eşek olsa olmaz mı?... diye alayla seslendi.
Aktör, soğukkanlılığını kaybetmeden sakin bir sesle eliyle sahneyi göstererek:
— Olur tabii, buyrun efendim, diye cevap verdi.

— Yağma yoook! Sonuna kadar seyredeceğim!...

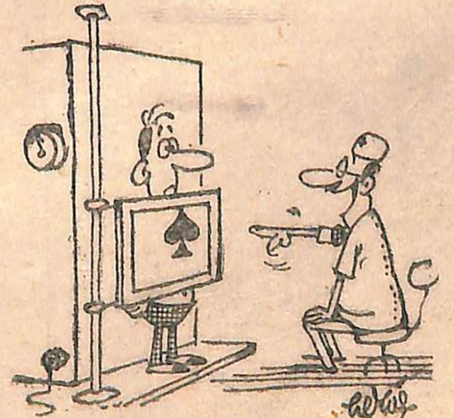
Yetenekli adamlar

İkisi de işe girmek için müracaat etmişlerdi. Müdür, bazı sorular sorduktan sonra yeteneklerini anlatmalarını istedi.
— Ben, beş dakikada beş kat elbiseyi beş kere çıkarır, beş kere giyerim, dedi biri.
— Ben, piyanoyla bir elimi kullanarak Chopin'in noktürnünü çalarken diğer elimle hem yazı yazar, hem fındık fıstık yerim. Ayaklarımla da traş olurum, dedi diğeri de.

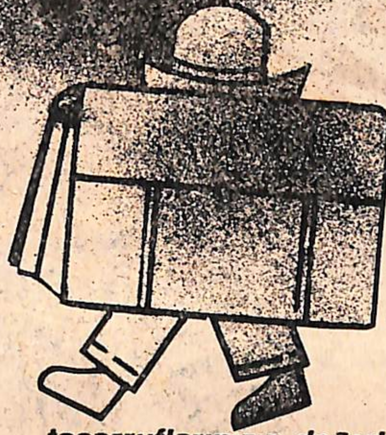
Delikli pantalon

Bir serseri, diğer serseriye dert yandı:
— Çok iyi bir arkadaşım vardı, belki inanmayacaksın bana ama, biliyor musun ki pantalonundaki bir delik yüzünden öldü!
— Gerçekten de inanılmayacak bir şey bu, dedi diğer serseri. Çünkü benim pantalonumda bir değil en azından beş delik var... Ama gördüğün gibi, yaşıyorum...
— Olabilir. Fakat sen dalgıç değilsin ki!

Yazısız

timur berkün

..tasarruflarınızın değerlendirilmesinde ve yurt sathında yaygın hizmet veren bankamızı seçtinizse,

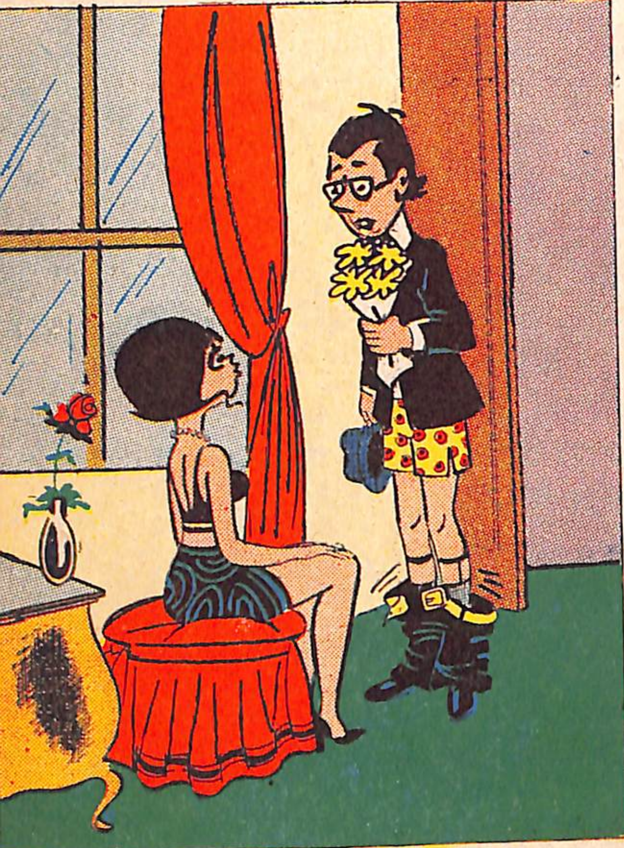
..tercihiniz doğrudur!

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın: 60180 - A - 20310 — 26)

Akbaba

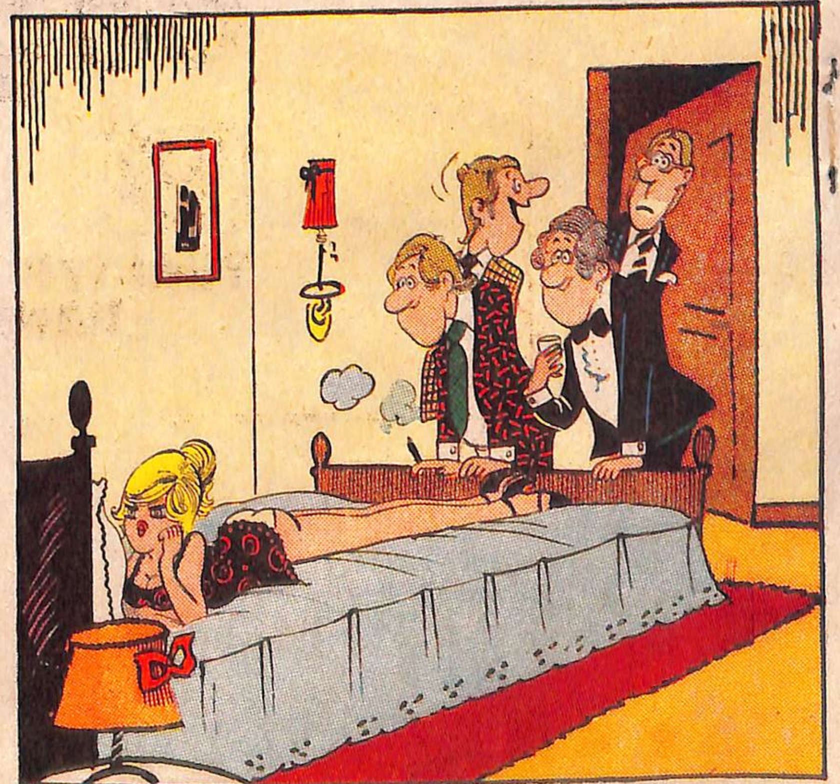

— BEN ZENGİN BİR AİLENİN OĞLUYUM VE KEMERLERİ SIKMA POLİTİKASINA KARŞIYIM!

YAZISIZ

— BEN SİZİN YERİNİZDE OLSAM BURASINI MİSAFİR ODASI YAPARIM!..